

AVE MARIA

FEBRUARY, 1939

AVE MARIA

published monthly by

The Slovene
Franciscan Fathers,
LEMONT, ILLINOIS

in the interest of the
Slovene Franciscan Com-
missariat of the Holy
Cross.

Subscription Price:
\$2.50 per annum

Naročnina:
\$2.50 letno.
Izven U. S. A. \$3.00

Management —

Upravništvo
AVE MARIA
P. O. Box 608,
Lemont, Ill.
Telephone: Lemont 494

Editor — Urednik

REV. BERNARD
AMBROZICH, OFM.
1852 W. 22nd Pl.
Chicago, Ill.

Printed by
SERVICE PRINTERS
Lemont, Ill.

Entered as second-class
matter August 20, 1925,
at the post office at Le-
mont, Illinois, under the
act of March 3, 1879. Ac-
ceptance of mailing at
special rate of postage
provided for in Section
1103, Act of October 3,
1917, authorized on Au-
gust 29, 1925.

Naročite se na

"AVE MARIA"

ki je glasnik katoliškega življenja slovenskim
izseljencem v Ameriki in porok
zvestobe katoliški Cerkvi.

Več svetih maš

se daruje za naročnike našega lista. Najbolj stalna
je pa sv. maša, ki se daruje vsako prvo nedeljo
v mesecu v naši samostanski cerkvi pri
Mariji Pomagaj v Lemontu.

Vsak naročnik

NAŠEGA LISTA JE PODPORNIK VELIKE MISLI
MISIJONSTVA JEZUSOVEGA. ZAKAJ? DOLAR-
JI, KI SI JIH NAMENIL ZA NAROČNINO NAŠE-
GA LISTA, NISO VRŽENI V KOT. KAMENČKI
SO ZA ZGRADBO KRISTUSOVEGA DUHOVNI-
ŠTVA. ZATO JE BILA AVE MARIJA USTA-
NOVLJENA, DA BI V GMOTNEM OZIRU PODPI-
RALA DIJAKE, KANDIDATE ZA DUHOVNIŠKI
STAN. TVOJA NAROČNINA JE SEME, KI NAJ
NEKOČ OBRODI SAD V VINOGRADU GOSPO-
DOVEM. KOLIKO JE DIJAKOV, KI BI RADI
ŠTUDIRALI, PA NIMAJO SREDSTEV. SAMO-
STAN V LEMONTU JE TUDI ŠOLA IN VZGOJE-
VALIŠČE IDEJALNIM FANTOM, KI SO SI ZAŽE-
LELI SLUŽBE ALTARJA. SEDAJ RAZUMEŠ.
NAŠ LIST UTIRA POT TEM STUDENTOM.

AVE MARIA

Februarska šte. 1939—

—Letnik XXXI.

MOLITVENI NAMENI V FEBRUARJU

Fr. Martin

SPLOŠNI namen tega meseca je: da bi se katoliška akcija razširjala na vse strani. Že deset let je, odkar je sedanji papež Pij XI. otvoril pokret, ki mu je dal ime: Katoliška akcija. Ta pokret obstoji v tem, da se katoliško ljudstvo udeležuje apostolata hierarhije, kakor pravi isti papež. To je dandanašnja križarska vojska, seveda duhovna vojska.

Namen katoliške akcije je, podučiti vse ljudi v krščanskih načelih, tako da bo vsak človek uravnal svoje zasebno in javno življenje po teh načelih. In tako se naj širi kraljestvo Kristusovo? Predvsem je važno, da vsak posameznik živi po svoji vesti, in da spolnjuje dolžnosti svojega stanu, kakor najbolje zna.

Potreba katoliške akcije je gotovo vsem jasna. Svet je res zašel na jako slaba pota. Mnogovrstne hudobije razsajajo v človeški družbi. Nam se zdi, da še nikoli ni bilo tako. Torej je neobhodno potrebno, da se vsa ta zla odstrani, kakor n. pr. hinavski komunizem, ki se postavlja kot rešitelj človeštva. Svet se more rešiti le po uveljavljenju krščanskih načel v življenju vsakega človeka. Poboljšanje sveta se mora začeti s posameznikom.

Katoliška akcija deluje po organizacijah. Tako ima večjo solidarnost in moč. Komunisti so jako močno organizirani, torej je tudi nam katoličanom treba združiti svoje moči, da jih premagamo. Katoliška akcija skuša pridobiti vsakega katoličana, tako da se bo čimbolj razširjala.

Misijonski namen tega meseca je: da bi od vojske poškodovani kitajski misijoni znova uspevali. Kakor vsak ve, je kitajsko-japonska vojska povzročila neizrečeno škodo kitajskim katoliškim misijonom. In kdo ve, kdaj se bo moglo vse spet v red spraviti? Katoliška Cerkev v Kini je že dolgo močno napredovala leto za letom. Spočetka sedanjega stoletja je bilo okoli 800,000 katoličanov tam, a zdaj jih je 3.000.000. Če bo Cerkev na Kitajskem še vedno tako uspevala, bi morebiti v 50 letih lahko celo prekosila število katoličanov tukaj v Združenih državah.

Toda če bo Japonska podvrgla vso Kitajsko pod svojo oblast, kakor očitvidno namerava, kakšen bo položaj Cerkve potem? V Japonski ni veliko katoličanov. Le okoli 110,000 jih je izmed 70,000,000 ljudmi. Več stoletij je morala Cerkev na skrivaj delovati. Samo državna vera je bila dovoljena; vsaka druga vera je bila strogo prepovedana. A tekom stoletij je Japonska spoznala, da njena vera ni tako učinkovita, da ne pospešuje prave moralnosti, kakor bi morala. Tako mnenje o domači veri je gotovo moralo odpreti pot drugim veram. Zato smo pred kratkim slišali veselo novico, da je japonska vlada dala krščanstvu svobodo.

Torej se lahko upa, da bodo katoliški misijoni naprej uspevali, četudi postane Japonska zmagovita v sedanji vojski. Za gotovo pa ne moremo vedeti, kaj prinese bodočnost tem misijonom, ki so sv. Cerkvi tako dragi. Prepustimo vse rokam božje Previdnosti.

NAŠA LUČ V TEMI

Rev. Vital Vodušek

PREDLANSKO jesen so poročali francoski časopisi, kako so po velikih njihovih mestih padale na tla in poginile cele jate ptic, ki so se selile v toplejše kraje na jug. Vzrok . . .? Svetloba mest in razsvetljenih stolpov ponoči je zmēšala njih naravni čut za pravo pot. Letele so za napačno svetlobo in se ubijale ob zidovju ali pa se zapletale v smrtonosno električno napeljavo. Napačna luč jih je zavedla na napačno pot — v pogubo.

Pogosteje kot ptice se dajo zapeljati od napačnih luči omahljive človeške duše. A njih pogin je strašnejši. Kaj je majhna smrt zbegane ptice v primeri s strašno pogubo neumrljive duše?

Sovražnik božje luči, Kristusa, nastavlja najrazličnejše lažnive luči prav blizu nas, da se nam morda zde na prvi pogled svetlejšje, jasnejše in lepše; če se zagledamo vanje, nam omotijo oči, da zgrešimo pravo pot in strmoglavimo v pogubo.

Pravo luč pa nam zastirajo, zakrivajo; spraviti jo hočejo s sveta. Boj proti pravi luči, boj proti Kristusu: to je boj današnjih zmedenih časov.

A kaj je glavni vzrok za ta boj proti božji luči, proti Kristusu? Bodimo odkriti. Kristusova luč je presvetla: z močno svetlobo sije po svetu in razsvetljuje človekovo dejanje in nehanje. Vse grdo, vse sebično, vse umazano, nečisto in nepošteno razsvetljuje — zato pa je ta luč tolikim neljuba, zato jih boli in zato bi jo radi spravili s sveta. Zato ker preveč razkriva pokvarjenost in goljufijo tega sveta in življenja; ker dela preveč veliko razliko med božjim soncem, v katerem bi morali stati — in med črno pokvarje-

nostjo in temnimi zablodami, zato se mnogi te luči boje in ji tem bolj nasprotujejo.

Toda kaj potem, če nam prava luč ugasne?

Premisli:

ugasnila ti je tista luč, ki ti je svetila, da si vedel, čemu si na svetu;

dokler ti je svetila, si vedel, čemu delaš, čemu trpiš in se mučiš;

dokler ti je svetila, ti je bila tolažba v boleznih, onemoglosti in starosti;

dokler ti je svetila, si vedel, da zate ne bo konec črna tema v grobu, temveč te čaka svetlo vstajenje v večnosti;

dokler ti je svetila, si bil kljub trpljenju še miren in vesel, srečen in zadovoljen.

A če ti je ta luč ugasnila? Če so ti jo zastrli, zasenčili? Če so tvoje oči preslepili z drugimi svetlobami?

Potem je tema, da v svojem življenju ne vidiš niti koraka predse;

ne vidiš, čemu si se rodil, ko ob vsakem koraku preži nate smrt;

ne vidiš, čemu delo in trpljenje, ko svojega srca ne boš mogel nikdar prav zadovoljiti;

nobene tolažbe ne zagledaš, ko ti lega bolezen, starost in življenjska skrb na rame;

ne vidiš drugam kot v črni grob — in morda se samo še s strahom sprašuješ: kaj pa, ko bi bilo le še kaj onkraj groba?

Popolna tema! In v ti temi, koliko jih pade, koliko jih omahne. Ne vidijo in ne vedo poti iz dela in trpljenja, truda in razočaranja, pa gredo sami v smrt. Ko ne vidijo nikamor, si tudi ne upajo nikamor. Ko jih zmedejo luči, zgubijo pravo smer in pot — in namesto k toplemu božjemu soncu, k božji

pomladi, padajo omamljene duše, zbegane in nesrečne, v strašno pogubo . . .

*

Ves mesec februar nam odmeva prelepi evangelij, ki ga beremo na svečnico, tako drugi dan v mesecu. Evangelij o Jezusu, ki je edina luč. A starček Simeon je že pred 2000 leti napovedal: to je luč, postavljena mnogim v razsvetljenje in v slavo božjega ljudstva; a to je tudi luč: svetilnik, znamenje, ki se mu bo nasprotovalo; luč, v katero se bodo zaletavali, a jim bo v padec; zgodilo se jim bo kakor veščam: bolj ko se zaletavajo v luč, hitreje jih opali in požge . . .

Vprašaj pa samega sebe, kako je s teboj. Ali ti sveti luč v temo življenja? Ali hodiš za pravo lučjo, pravim soncem in pravo pomladjo? Ali podiraš vse zidove, s katerimi ti hočejo zakriti pravo luč? Ali vidiš v ti luči pravi cilj pred seboj?

O da bi bili mi vsi kakor ptice, ki jim je Bog vsadil pravo hrepenenje za pravim soncem — pa ga tudi dosežejo, če se ne dajo od nikogar ujeti in preslepiti.

MARIJI ZA SVEČNICO

Rev. Vital Vodušek

**Marija, ob današnjem praznovanju
izprosi tudi moji duši te moči,
da v vsaki žrtvi, v vsakem darovanju
ostane Bogu zvesta kakor ti.**

**V odgovedi in žrtvi dozoreva
naj mala roža mojega srca.**

**In vsaka žrtev naj mi razodeva:
čim več trpim, tem rajši me ima.**

**Potem bom srečen kakor ti, Marija,
ko se ti k srcu Jezušček privija . . .**

ZGODBA O MALEM JIMMIJU

P. Bernard.

NEW York Times je prinesel zgodbo o Jimmiju, za njim jo je ponatisnil "Catholic Digest". Takole se glasi:

James Walsh je bil sedem let star in je imel veliko željo, da bi postal ministrant. Rad bi stregel pri mašah in večernicah v cerkvi sv. Mihaela blizu svojega doma. Toda Father Hannan, ki je imel na skrbi ministrante, je dejal, da je Jimmi premlad.

"Počakaj, Jimmi, da boš velik, saj ne bo dolgo."

Jimmi je vendar našel priliko. V ponedeljek zvečer je bil Father Hannan z doma. Deževalo je in Jimmi je stopil k Fathru Orsiniju.

"Ali lahko strežem nocoj pri večernicah? Dež pada zunaj in gotovo ne bo veliko ministrantov."

"Pa naj bo", je dejal duhovnik. "Pojdi v zakristijo in obleci se."

Jimmi je bil ves srečen.

Naslednji večer se je Jimmi spet napolnil v cerkev in je upal, da mu bodo tudi ta večer dovolili ministrirati. Toda bil je že blizu cerkve, ko pridrvi avtomobil in ga podere na tla. Obležal je nezavesten. Tedaj pride mimo Father Orsini, ga pobere in odpelje v bolnišnico svetega Mihaela. Tam je deček umrl par ur pozneje.

Včeraj so Jimmija pokopali. Na parah je bil oblečen v rdečo haljo in bel roket, ki je oboje tako želel nositi v ministrantovski službi. Truplo so blagoslovili v cerkvi sv. Mihaela pred tistim oltarjem, kjer je Jimmi par dni poprej prvič in zadnjič ministriral pri večernicah."

Tako smo brali v decemberski številki "Catholic Digest". Nihče ni mislil, da se bo zgodba o Jimmiju še kako nadaljevala.

V januarski številki pa ista revija pri naša pismo iz Chicage. Izrecno pravi, da ni

znano o pisavcu nič drugega ko to, kar pismo samo pove. Berimo to pismo v slovenskem prevodu:

“Pred mnogimi leti sem bil ministrant. Pa nisem bil tako srečen, da bi me bil avtomobil pobil, ko je bilo moje srce še nedolžno. Angelček Jimmi gotovo ministrira v nebesih na večne čase. Vidite, rdeče platnice revije Catholic Digest so mi padle v oči. V Chicagi lahko vidite druge meni enake tiče, kako vstopajo v cerkev sv. Petra, da bi se naspali ali vsaj ogreli, ali pa tudi, da bi kje iztaknili deset centov. Ko sem vzel Catholic Digest s police v cerkveni veži, me je skoraj ujel duhovnik, ki je prišel noter takoj za menoj. Seveda nisem imel kvodra, da bi revijo plačal. Toda moja sapa je povedala, da sem bil poln alkohola, in na moji duši je bilo mnogo vsakdanjih grehov od dolge vrste let. Skozi 20 let sem delal do malega vsak dan smrtne grehe, toda še me ni veselilo iti k spovedi. Vse grehe, ki je kdaj o njih slišal kak duhovnik, sem imel na duši. Ne morem se spomniti, kdaj je bil moj zadnji srečen Božič. Eno pa moram priznati: Vedno sem si želel, da bi bil duhovnik pri meni ob moji smrti.

Tedaj je stopil mali Jimmi v tek mojega življenja. Bral sem revijo Catholic Digest in sem prišel do Jimmija. Komaj sem prebral njegovo zgodbo, sem ugasnil luč. Moje oči so bile polne solz. Glasno sem zdihnil: Jimmi, jaz sem tudi bil nekoč ministrant, pomagaj mi, da se vrnem k Bogu!

Drugi dan sem spet bral zgodbo o Jimmiju in sem se pogovarjal z dečkom kakor da bi molil k njemu. Tisti dan nisem nič pil. Jimmi in milost božja sta naredila čudež v meni. Sedel sem v cerkvi in videl, da prihaja mimo duhovnik. Kar vrglo me je iz klopi in šel sem za njim v spovednico. Jimmi me je prijazno vodil tja in duhovnik mi je prijazno dal odvezo.

Še nadalje bom molil za Jimmija in tu-

di njemu na čast. Srečen Božič, Jimmi, v tvoji rdeči halji! Imej oči odprte, da boš našel še druge meni podobne tiče. Pa tudi od mene ne odmakni očesa. Pride dan, ko bom vrgel v nabiralnik kvoder in ž njim plačal ukradeni ‘Catholic Digest’.”

ALI JE RES VSEENO?

P. Hugo.

MNOGI pravijo, da je vseeno, če je kdo cerkveno ali civilno poročen. Nekateri še to dostavljajo: Kakor država priznava pred Cerkvijo sklenjen zakon, tako bi morala tudi Cerkev priznati pred državo sklenjen zakon.

Ali je res vseeno? Pred državo, v kateri je vsakemu na prosto dano, ali se cerkveno ali civilno poroči, da. Nihče ga pri poganjanju za kake javne službe ne vpraša, kje je bil poročen. Pred državno postavo sta oba zakona enakopravna. Deloma tudi pred javnim mnenjem. Vsaj tam, kjer prevladuje moderno poganski duh, kot v Ameriki, in so vsled tega cerkveno sklenjeni zakoni v manjšini. V družabnem življenju uživajo civilno poročeni isto čast kot cerkveno poročeni.

Nikakor pa ni vseeno pred Bogom in pred Cerkvijo. Civilni zakon dveh katoličanov (ali enega katoličana in drugega kristjana nekatoličana), po obstoječih cerkvenih postavah sploh ni zakon in tedaj tudi zakrament ne. Kajti vsak zakon med dvema katoličanoma (in med enim katoličanom in drugim samo kristjanom), je takorekoč avtomatično zakrament, da je le zakonska pogodba veljavna (to je v skladu z naravnim, božjim in cerkvenim pravom).

Preden je Kristus zakon, ki je naravno-božjega prava, dvignil do časti zakramenta, je poleg poročencev samih tudi država imela svojo odločilno besedo pri njegovem sklepanju. To je, lahko je navezala njegovo

veljavnost na gotove pogoje. Isto pravico ima še danes glede nekrščanskih zakonskih kandidatov. Kajti ti ne spadajo pod oblast Cerkve. Pristaviti pa moramo, da tudi glede teh država ni imela in nima neomejene oblasti, kar se tiče zakona. Svojo soodločilno besedo ima le v okviru naravnega in božjega prava. Kar je po teh zapovedano ali prepovedano, tudi država ne more popustiti oz. dovoliti. Popolne razporoke naravno in božjepravno veljavnega zakona in nove poroke n. pr. ona ne more dovoliti.

Odkar je pa Kristus naravni zakon dvignil do časti zakramenta, država pri svojih krščenih podložnih nima ničesar več odločati glede veljavnosti ali neveljavnosti zakona. Kajti kot rečeno je vsak zakon med krščenimi zakrament, če je le naravna pogodba veljavna. Zakramente z vsemi že danimi in še uzakonljivimi pogoji njihove veljavnosti je namreč Kristus svoji Cerkvi izročil, ne državam. Glede krščanskih zakonov države le z njimi združene časne zadeve lahko urejajo. Vprašanje veljavnosti ali neveljavnosti pa morajo prepustiti Cerkvi. Ako se v to vmešavajo, kot se vse tiste, ki so uvedle civilni zakon in dovoljujejo popolno razporoko ter novo poroko, so vdrle v tuj zelnik.

Po edino merodajnem cerkvenem pravu morajo v rednih razmerah vsi v katoliški veri rojeni in vzgojeni pred župnikom ali škofom, odnosno njunem pooblaščenecem, in dvema pričama skleniti zakonsko zvezo. Le v tem slučaju je njihov zakon veljaven. Ako se dajo zvezati po kakem civilnem oblastniku ali po predstavniku kake druge vere, je zakon neveljaven. V slednjem slučaju zapadejo še kazni izobčenja.

Cerkveno-pravno sklenjen zakon je pravi zakon in zakrament. Državno-pravno sklenjen civilni zakon ni ne pred Cerkvijo ne pred Bogom pravi zakon, še manj zakrament, ampak le neko postavno zaščiteno, s častnim plaščem zakonstva pokrito priležništvo. Vem, trda je ta beseda. Ni za vsak-

danjo porabo. Dotični, ki bi metal z njo naokrog, bi to lahko drago plačal. Toda načelno docela upravičena beseda. In potem naj bo vseeno, ali je kdo cerkveno ali civilno poročen? Komur je, ga je treba pač pomilovati in moliti zanj, da bi še pravočasno spoznal svojo zmoto. Saj je večinoma bolj zmota srca nego razuma.

Ta velikanski razloček med obema zakonoma se kaže tudi v usodnih posledicah. Rekli smo, da je vsak pravilno sklenjen krščanski zakon obenem zakrament. To ni prazna beseda. Zakrament je nekaj svetega sam na sebi. Obenem je vir svetega, vir milosti je, še posebnih zakramentalnih milosti, ki vsposabljujejo zakonca, da jima zakonska zveza ostane sveta, nerazrušljiva, ki vsem žrtvam, ki jih morda od njih zahteva. Ko bi teh milosti ne imela, bi klonila pred težavami, ki jih je zakonsko življenje često tako bogato. Mnogi tudi klonijo pred njimi, ker z milostmi, ki so jim vedno na razpolago, ne sodelujejo.

Civilno poročeni so se namenoma izognili viru milosti, iz katerega bi lahko zajemali moč za žrtve zakonskega življenja. Ker se pa k temu skrivnostnemu viru milosti ali ne morejo ali nočejo sklanjati, je pač naravno, da začno misliti na prebiranje. Kjer je civilna poroka in razporoka tako olajšana kot v Ameriki, so se razporoke tako namnožile, da se že države same vznemirjajo, čeprav imajo debelo kožo in živce kot dratene ladijske vrvi.

Zato bi ne zakonskim kandidatom ne državam ne smelo biti vseeno, ali se kristjani cerkveno ali civilno poročajo. Ker jim pa dejansko je, naj se taki "zakonci" ne čudijo, če v "zakonu" ne najdejo tistega, kar so upali. In države ne onega, kar so si iz uzakonjenja civilne poroke in razporoke obetale. Znana rečenica: The crime does not pay — zločin se ne izplača, velja tudi za take "zakonce" in države.

TUDI SVETNIKI SO ZNALI ZAGOSTI

P. Hugo.

MNOGI mislijo, da so hudomušno-vesele zgodbe nezdružljive s svetniškim vzorom. To mnenje je zmotno. Svetniškim vzorom nezdružljiv je samo greh. Hočem reči: prostovoljno negovan greh. Tega svetniške duše na celi črti sovražijo. S tem seveda tudi ni rečeno, da svetniki nobenega greha ne store. Greh na celi črti sovražiti in nobenega več storiti, j dvojje, ki se ne vključuje. Tudi svetniki so hodili k sv. spovedi, mnogi celo vsak dan. Pri človeški slabosti jih je kljub najboljši volji in kljub vsemu sovraštvu do greha kaj ogoljufalo, kar smo smatrali za greh in je večkrat tudi bil. S solzami so se ga obtožili.

A kdo more trditi, da je vsaka veselo-hudomušna, ki jo kdo drugemu zagode, tudi grešna. Je lahko povsem nedolžna, zlasti če je zagodena z namenom, dotičnemu dati dober nauk, da bo zanaprej bolj pameten in previden. Eno tako je zagodel sv. Janez Don Bosco svojim nasprotnikom, da je imel potem mir pred njimi v svojem mladinskem apostolatu. Kajti zelo bi se motil, kdor bi mislil, da je bil njemu ta apostolat z rožicami posut in s šopki nagrajen. Toliko težav so mu razne oblasti delale, toliko polen os mu posamezni pod noge nametali, da bi bil obupal, če bi ne bil svetnik in prepričan, da mu je sam Bog poveril ta apostolat. Ker ga z vsem nasprotovanjem niso mogli odvrniti od njega, so ga za norega proglasili in hoteli vtakniti v norišnico. Takrat pa, ko je šlo za njegovo veliko, od Boga mu navdahnjeno zamisel in misijo, je na hudomušen način pokazal, da so v resnici njegovi nasprotniki zreli za norišnico. Tako-le jih je izplačal:

Po dobro premišljenem načrtu so naročili ambulančni voz iz norišnice, naj pride na ta in ta naslov iskat nekoga, ki se mu je zavrnelo. Ta nesrečni je bil Don Bosco. Malo prej sta šla na njegov dom dva pooblaščenca, da ga na diplomatičen način izvabita v voz. Ko bo enkrat notri, bo stvar opravljena. Kajti ta voz je bil odznotraj tako zaprt, da ni bilo moč ulti. V norišnici bodo "bolnika" sprejele močne roke paznikov, če bi se kaj upiral, in ga spravile na varno pod ključ.

Ko prideta dotična dva gospoda k Don Boscu, začneta z njim prijazen razgovor o njegovih skrbih in težavah, ki mu jih povzročata razposajena mladina, za katero ves živi. Občudujeta ga, a obenem pomilujeta, ker so mu ti nesrečni paglavci tako razrahljali živce, da bi se mu kmalu zmešalo. Nato poizvedujeta, kaj misli glede tega svojega apostolata v bodoče. Takrat se je pa Don Bosco zamislil nekam v daljavo . . . in začel kot v preroškem duhu govoriti: "Vidim pred seboj velike domove, prostrane učilnice in delavnice, ogromna igrišča, polna živosrebre mladine. Sredi med njo pa redovnike, ki si ne maše ušes pred tem kričanjem, ampak so veseli tega življenja. Samo na to gledajo, da bi preveč ne prekipelo. Ob strani pa vidim veličastno cerkev in to mladino v njej, vso mirno, kjer srka moč za ravnanje po tisti božji besedi: Veselite se, še vam rečem veselite se, a veselite se v Gospodu!"

Gospoda sta se pri tem Don Boscovem govorjenju spogledala in z očmi ugotovila: Tako more govoriti le tak, ki se mu je zavrnelo. Previdno na delo, da bo čim prej tam, kamor spada. Nato začne starejši:

"Kako krasen dan je danes! Ali ne bi hoteli, gospod Bosco, malo z nama na sprehod? Se bomo peljali. Gotovo vam bo dobro storilo. Saj ste videti tako utrujeni."

Don Bosco, ki je nakano pregledal in imel že svoj načrt, kako je bo preprečil, je prav tako ljubeznivo odgovoril:

“Zakaj pa ne, če sta tako prijazna. Saj sem res potreben malo svežega zraka in razvedrila.”

“Tako je vzel klobuk in šel z njima na ulico, kjer je čakal voz. Mimogrede je ujel zmagoslavna pogleda svojih spremljevalcev.

Ko pridejo do voza, Don Bosco poln hvaležnosti skoči k vozu, uljudno odpre vrata in pravi z nasmehom: “Prosim, gospoda, izvolita!” Nič hudega sluteča se skobacata noter, zahvaljujoč se mu za prijaznost. V tistem hipu pa Don Bosco zaloputne vrata in pravi vozniku: “Poženite! Saj veste kam! V norišnico!”

Ujeta ptička sta hotela skočiti ven. Zaman je bilo vse prizadevanje. Razburjena sta skušala voznika prepričati, da njima v gornjem nadstropju ničesar ne manjka, pač pa onemu, ki je zunaj ostal. A voznik je bil že vaje takih tičev. Še zmenil se ni za njune proteste, ampak je le še bolj pognal.

Ko ju v norišnici izloži in izroči pripravljanim paznikom, sta bila res že napolnora od razburjenja in osramočenja. Varuhi se še zmenili niso za njuno rezoniranje in dokazovanje, da ne spadata v norišnico. Kot klešče so jih zgrabile za roke in tirale vsakega v svojo sobo, da se nekoliko umiri. Močni ključi so zarožljali in sama sta bila v jami, ki sta jo drugemu kopala.

Koliko časa sta morala igrati vlogo norea, ki jima jo je Don Bosco tako hudomušno poveril, zgodovina ne pove. To pa beremo v njegovem življenju, da ga poslej nihče več ni imel za norega.

Moja pot -- v prevžitkarski kot

P. Hugo

(Dalje)

KOLIKOR sem prišel z ljudmi v stik in iz njihovih pridušenih besed ujel, se čuti jo silno prizadete. Govorili so o vojski, ki ima vsak čas izbruhniti. In tako so govorili o njej kot o nečem zaželjenem, ki jih bo oprostito težke more, katera jih tlači. Sicer jim pa peza te more sije z obrazov. Poznam Tirolce še iz predvojnega časa. Dobrosrčni in prijazni so bili kot malokje. Odsev in odmev njihove globoke vere. Zdaj so nekam zapeti in pobiti. Celo običajni “Gruess Gott”, ki so ga vedno imeli za duhovnika, je v Inomostu zelo redek. Vsaj pet blokov daleč sem šel zadnji dan peš na banko, da vnovčim v marke potniške čeke, pa nisem niti enkrat slišal tega pozdrava. Še od podeželskih ljudi, ki sem jih srečaval, ne. Kot bi drug drugemu ne zaupali, hite zamišljeni po svojih potih. Nihče se ne briga za nazijske popevke mladine, ki do presedanja odmevajo po ulicah.

A duša podeželskega naroda je še zdrava, moralna in verna. Sestra, ki mi je stregla, otroško-naivna duša z gora, je dobila od svoje omožene starejše sestre kartico s sliko njene družine. Pa mi jo je prinesla pokazat. Poleg očeta in mater jih je bilo osem. Ko je vse po imenu naštel in pokazala, je pristavila: “Pet jih je pa umrlo. A upam, da jih bo še nekaj, ker ima sestra šele 35 let!” Dejal sem ji, če kaj moli, da bi tudi katera nečakinj sestra postala. Odgovorila mi je, da ne, ker je treba tudi dobrih mater. Če bo Bog hotel katere imeti, jo bo že poklical kot je njo.

Vsak dan je prišla neka civilna strežnica v sobo pospravljat in prah brisat. Mislim sem, da je morda kandidatinja. Pa jo vprašam, če bo tudi ona sestra. Odreže se mi: “O, ne! Jaz se bom najbrž že letos omožila in bi rada imela veliko otrok!” To je pristna tirolska duša. Bog ponižaj njene sovražnike, preden jo zaslužnijo in zastrupijo!

Zadnjega avgusta okrog 11. ponoči sem z istim vlakom nadaljeval pot proti domovini. Zopet je bila občutno hladna noč. Mislim sem, da bi se bolje oborožil proti mrazu. Pa se zopet nisem hotel dati odirati. Zlasti volnena obleka

je zelo draga in jo je sploh težko dobiti. Če bi bil vedel, kako me bo zeblo, bi bil pa vendar žrtvoval par dolarjev. Jugoslovanski voz, vsaj drugi razred, je bil zopet slabo zaseden. V "nepušaškem" kupeju sem dobil samo enega sopotnika. Kdo je, sredi noči nisem zvedel, ker je že spal. Šele drugo jutro sem iz govora spoznal, da je Srb. Bil pa je velik muzikant. To sem takoj spoznal, ko sem vstopil. A je je bil med tistimi muzikanti, ki dajejo samo nočne koncerte . . .

Na kako pravo spanje tedaj že radi tega ni bilo misliti. Potem pa še naravnost zimski mraz, zlasti v turskem gorovju, preko katerega se vije železnica. Moj sosed, ki je bil dobro zavrit v zimsko odejo in je imel z zrakom napolnjene blazinice s seboj, je lahko muziciral. Jaz nisem imel ne enega ne drugega. Svoj dežni plašč sem oblekel preko redovne obleke, za zgnavje sem imel pa trdo naslonjalo za komolec. Tako sem skušal ujeti vsaj nekaj spanca. In kljub sosedovi dretarski muziki bi ga bil tudi ujel, da me ni preveč zeblo. Dobro, da je šlo že na polnoč, ko sem se vlegel. Zato ure do svitanja niso bile tako dolge.

Na rodnih tleh.

Ko sem zjutraj 1. sept. ves premražen in zaspan prišel ven na hodnik, da vidim, kje smo, sem začutil že dih rodne zemlje, ki me je kar poživil. Bili smo v slovenskem Rožu. Sicer ta lepi kos zemlje po človeškem pravu ni več naš, pač pa po božjem. Slovenski znoj je zalival in še zaliva to plodno grudo in rožne grede. Slovenska pesem je odmevala in še odmeva po njej, čeprav danes nekam zadušena. Domala vsako ime trgovcev, gostilničarjev, podjetnikov, ki sem jih spotoma bral, so mi pričala, da je to zemlja naših očetov. Zato sem se po pravici smatral že na rodnih tleh.

V Področici sem imel seveda znova opravka z nazijskimi carinarji, ki so šli pa hitro mimo, ko so videli moj tranzitni visum in znamenje na prtljagi, da sem že šel skozi nemške carinske vice. Mojemu sosedu so samo v cirilici pisan časopis pobrali. Morda so mislili, da je judovski s hebrejskimi črkami. V ostalem je pa vsa revizija trajala malo manj ko eno uro. Ker je bil prvi petek, bi bil v Ljubljani še rad maševal. A sem se čutil preslabega in preveč premraženega,

da bi bil tako dolg tešč čakal. Vzel sem čašo tople kave, ki so jo servirali na vlaku. Prav dobro mi je dela. me okrepila in osvežila.

Končno je vlak vendar zapiskal, se zganil in še preden se je dobro zaletel, je zginil v dolgi predor skozi Karavanke, ki loči Nemčijo od Jugoslavije. Ta predor so nekake vice za naš planinski raj. Ko vlak pridrdra skozi, se ti zdi, da si se približal rodnemu krovu in zagledal smehljajočo mater na pragu, ki ti ljubeče kliče: "Ali si vendar prišel? Sem mislila, da te ne bom več videla!" Krasno jutranje sonce, ki se je ravno razlilo po jeseniški dolini, je ta vtis še osladilo. Bilo je sicer še vedno hladno, menda je padla celo rahla slana, a pri srcu mi je postalo toplo. Misel na smrt se mi ni zdela več grenka. Kajti za slučaj, da bi se srečal z njo, bi me sprejela domača gruda in najbrž naše domače pokopališče pri Mariji Pom., na Brezjah.

Na Jesenicah smo radi obmejne carine zopet dolgo stali. A ravnanje carinikov je bilo vse drugače kot pred 12 leti, ko sem se prvič vračal v domovino. Takrat so moji prtljagi preiskali vse obisti. Moj pisalni stroj, čeprav iz druge roke, je moral na strog nabor. Končno so mi v potni list še pritisnili kolek s št. 3, ki mi je povedala, da moram plačati \$3, če hočem zopet stopiti na rodna tla. Vsa procedura je bila takrat nekam odurno uradna. To pot je bilo vse bolj ameriško gentlemansko.

Da nimam v kovčegih nič takega, kar bi bilo carini podvrženo, so mi verjeli na besedo. In vest mi ne očita, da sem jih za nos potegnil. Kajti moje načelo glede tega je: "Vse odkrito in po pravici!" To sem dolžan sebi in svojemu stanu. Če je carinar toliko gentleman, da mi verjame na besedo, smatram za podlo, če že ne za grešno, njegovo zaupanje zlorabljam. Ako mi pa na besedo, da nimam nič carini podvrženega, ne verjame, kar se le redko zgodi, in hoče svoj nos v notranjost moje prtljage vtakniti, naj se nos njemu podaljša, ne meni.

Ko bi se onkraj Karavank raztezale plodne, a enolične francoske planjave, bi bil potnik od slikovite Gorenjske naravnost očaran. Toda kdor se vozi skozi gorato in divno švico, Tirolsko in Koroško, se mu oko že navadi te medgorske slikovitosti. Jasno, da je nam Gorenjska najlepša, ker je naša, ker med njenimi gorami zveni naša govorica in doni naša pesem iz polnih grl. Le kdor prihaja iz tujine, to v vsej

sladkosti občuti. Prav nič se ni čuditi, če takim, ki dolga leta niso videli domovine, solze zaigrajo v očeh, ko se znajdejo v krogu domačih gora.

Otoče! Nisem čul tega klica sprevodnikovega. Nihče ga ni čul, ker smo se vozili z brzim vlakom, ki na Otočah ne obstane. A Otoče mi niso ušle. Pri oknu sem stal, da jih vidim. Koliko lepih spominov je navezanih na to ime! Pol stoletja nazaj segajo, ko sem prvič romal k Mariji Pomagaj. Pozneje pa sam ne vem, kolikokrat. Ko bi bil vlak obstal, bi mi bilo žal, da sem v Podrožici s kofetom "mašo zapil". Gotovo bi me potegnilo iz njega, da grem najprej Marijo na Brezje pozdravit, se ji zahvalit za srečno vrnitev in jo v imenu njene ameriške hčerke v Lemontu pozdravit. Tako sem jo pa le od daleč pozdravil in ji rekel "na svidenje v najkrajšem času". Se mi je tudi radi tega mudilo v Ljubljano, ker me je v skladišču že en teden čakala večja prtljaga, ki je nihče drugi ni mogel rešiti. Ključ sem imel namreč pri sebi.

Med Mednom in Št. Vidom, pod Grmado se je izza visokega in gostega drevja pokazalo Rocno, moj izbrani novi dom. Že v Lemontu, ko sem ugibal, kje v domovini, v katerem samostanu naše provincije bi bilo najbolje zame, sem se za Rocno odločil. Če je v tekmi z Lemontom zmagal, si lahko mislite, da ni od muh. Čez Savo sem mu zaklical: "Na svidenje čez par dni" in se začel pripravljati na pozdrav naše prestolice — Ljubljane. Najprej sem preštudiral jugoslovanski kovani denar, ki sem ga na Jesenicah za par dolarjev kupil. Bil mi je še neznan. Preveč demokratičen je. Četrt dinarski kovanci, ali kronca, kot ljudje pravijo, so skoraj prav taki kot 10 dinarski, ali po ljudski govorici "kovači". Samo če ju na lice pogledaš, razliko takoj opaziš. Da jih kako ne zamenjam, sem delal kovače v en žep, kronce v drugega, dinarje pa v tretjega.

Ljubljana! Pomladila se je, kar je nisem videl. In vendar tega ni bilo tako dolgo. Borih osem let. Kak vtis napravi šele na one, ki so jo pred 30 in več leti zadnjič videli, ko je bila še "dolga vas". Taki se sploh težko spoznajo v njej. Vedno bolj dobiva velikomestni značaj. Saj ima pa tudi mojstra, ki skrbi za njen podvig in pomladitev, s kakršnim se velemesta svetovnega glasu ne morejo ponašati. To je arhitekt Jožef Plečnik, ki noč in dan snuje nove drzne načrte za moderniziranje naše prestolice, h ka-

terim je najbolje reči Amen. Šele zgodovina bo dostojno cenila njegova umetniška dela, ki jih bo Ljubljana tako polna. Takrat, če bodo ljudje molčali, bodo kamni govorili.

Tudi v tamkajšnjem samostanu, kjer sem ostal teden dni, se je marsikaj spremenilo na zunaj in na znotraj. Ob njem je zrasel moderno urejen kolegij za naš redovni naraščaj. Z njim zvezan je nekak prosvetni dom z raznimi uradi in lepo dvorano, v kateri se v zimski sezoni vrši prireditve za prireditvijo. Tako pripravne dvorane, ne prevelike ne premajhne, Ljubljana menda zaenkrat sploh nima. Tudi cerkev je znotraj vsa prenovljena in še bolj prijazna ko prej. Kmalu bo dobila tudi lepšo zunanjo obleko, ki je je že zelo potrebna.

Več dragih obrazov, ki so se mi bili vtisnili v dušo, pa nisem več srečal. P. Hugolina, P. Angela, P. Regalata, P. Salvatorja, P. Pija so med tem že odnesli na božjo njivo. Tja sem jih šel obiskat. Tudi tu sem opazil veliko spremembo. Prej nekam zapuščen vrtiček naših rajnih sobratov je zdaj krasen vrt, ves v cvetju, s skupnim, mogočnim in pomenljivim spomenikom v podobi križa v sredi, ter s preprostimi enakimi spomeniki na posameznih grobeh, ki se v lepem redu vrste okrog večjega. Zamisel podjetnega bivšega provincijala P. Dr. Gvidona in arhitekta Plečnika. Zdaj ne velja samo: Glejte, kako dobro in prijetno je, če bratje skupaj prebivajo! Tudi jaz sem se priporočil za en prostor. Po smrti mi ljubljanska megla ne bo več škodovala. (Konec prih.)

NOVE NAROČNIKE SO DOBILI:

M. Kogovšek	4
G. Drasler	1
B. Sedmak	1
F. Skolaris	1
J. Grdina	1
J. Leskovic	1
P. Gracijan	1
A. Kolander	1
M. Draz	1
J. Prišel	1
Mrs. Terezija Arčul	3
Mrs. M. Gliha	4
Mary Papesh	1
Anna Filak	1

ODMEVA V DAN – ČEZ HRIB IN PLAN

FATHER J. SLAPŠAK NAVDUŠUJE . . .

Prvi je bil, ki je povzdignil glas o naši želji, pa pravijo, da je zopet povzel besedo v lepi newburški cerkvi oni dan in znova položil na srce svojim okoličanom. Dejal je:

Svoje potrebe imamo Clevelandčani, res je. Potrebe v družini, potrebe pri društvih, potrebe pri svoji cerkvi, ki tudi o njej sanjamo, da bo kaj kmalu nova. Toda že stara občudovanja vredna poržtvovalnost slovenskega človeka je bila ta, da je takrat, kadar je imel svojih stroškov največ, za najbolj potrebno stvar svoje zadnje cente dal. Pa se je potem tudi tako obrnilo, da je dobil vse nazaj na kak drug način, da mu nikdar ni za domače potrebe manjkalo.

Saj tako Bog plačuje požrtvovalnost. In Bog bo gotovo tudi slovensko dobrotljivost za Lemont poplačal s tem, da noben cent, ki ga za to dobro stvar daste, ne bo pri hiši manjkal.

Edino na narod se lahko slovenski frančiškani zanesejo. Če ta pomoč odpove, kam se bodo obrnili?

Zatorej pomagajmo. Koncem koncev spravljamo te skromne cente v bogato zakladnico, iz katere bodo črpali slovenski ljudje še dolgo, dolgo.

Oglasite se, ljudje božji. Vsi, ki ste pripravljeni zbirati! Zakaj jaz dobro vem, da se že "štumfi" odvezujejo in kolektorje čakajo.

Odzovite se vsi, vsak po svoji moči. Slovenska tradicija požrtvovalnosti, ki do skrajnega da, se mora tudi to pot izkazati.

FATHER VODUŠEK JE GOVORIL.

(Posnetki iz pridige v Chicagi.)

Za novo akcijo zidanja v Lemontu bi se morali zavzeti vsi Slovenci v Ameriki, zakaj lemontski zavod bo v bodočih letih bolj potreben slovenskemu narodu, nego si kdo danes o njem misli.

V Lemontu se bodo vzgajali duhovniški naraščajniki, ki bodo večji slovenskega jezika še davno potem, ko bodo že padli hrasti slovenskega in starokrajskega duhovništva in bodo po

naših nekdanj pristno slovenskih farah župnikovali duhovniki ameriške narodnosti.

Takrat bote ljudje, kar vas bo še slovenskih, s skrbjo iskali, da bi dobili slovenskega spovednika in slovensko govorečega duhovnika, ki vas bo spomnil na slovenske svetinje, katerih glavna je ravno naša sveta vera, dediščina verne Slovenije.

V koliko tolažbo bo poznejšim Slovencem ravno vaša sedanja radodarnost, rojaki, rojakinje, ker bodo rekli: glejte, v vseh težavah, ki so jih imeli v borbi z vsakdanjim življenjem, niso pozabili na nas. S svojimi gmotnimi darovi so pripravili najlepše izročilo slovenske besede nam, ki smo za njimi prišli v Ameriko, nam, kar nas je še ostalo od slovenskega življa.

Dasi sem akcijonar za Baragovo semenišče, polagam Vam Slovencem predvsm to dobro besedo na srce:

Pomagajte frančiškanom, kolikor se da.

Ko bote odločevali, koliko bote dali za Lemont, se spomnite zgodbe o papežu Juliju II. in arhitektu Bramanteju. Ta arhitekt je imel nalogo, da je izdelal načrte za veliko cerkev v Rimu, ki jo je papež Julij zidal.

Po končanem zidanju se je obrnil papež na arhitekta s prošnjo, naj mu vrne načrte, ki mu bodo dragocen spominek. Bramante pošlje svojega sinčka h papežu z zavojem, ki je vseboval načrte.

Papež je bil dečka vesel. Peljal ga je k blagajničarju in odprl skrinjo, v kateri je bila cela kopa zlatnikov, in mu dejal:

"Le zagrabi, kolikor moreš spraviti v svojo dlan."

Deček pa je skrbljivo pogledal papeža in dejal:

"Vi zgrabite, vi imate večjo roko."

Te zgodbe se spominjajte, ko bote v teh dneh odločevali, koliko bote dali za novi samostan v Lemontu.

Tisti, ki ima v družini bolj odprto in večjo roko, tisti naj odloči, koliko se bo dalo.

Tako naj bo v družinah, tako naj bo pri društvih. Tisti, ki so radi stisnjenega srca in majhne in zaprte roke, naj za ta slučaj obmolk-

nejo. Naj velja beseda radodarnih in dobrodušnih.

Zagotavljam vas, da se bo vaš dar bogato obrestoval, obrestoval najbolj po vaši smrti.

Vam bo nova cerkev in nov samostan najlepši spomenik, ki bo še dolgo pričal o veliko požrtvornosti sedanjih Slovencev in Slovenk.

PISMO IZ CLEVELANDA.

Ko sem brala dopise o potrebi novega semenišča v Lemontu, sem tudi jaz takoj sklenila da bom po najboljših močeh pomagala. Vsi vemo, da je v Lemontu v resnici nujno potreben nov dom našim očetom frančiškani. Posebno zavoljo mladih, ki se tam šolajo za duhovnike. Le pomislimo, koliko truda in napora je treba, preden se mladenič usposobi za duhovniški poklic. Ali je res treba, da mu poleg težavnih študij še stanovanje dela toliko preglavic?

Duhovnikov pa tako zelo potrebujemo. Ako bi njih ne bilo, da bi nam kazali pravo pot k Bogu, bi nam bilo v resnici obupati, ko vidimo, kako čudna in umazana pota kaže svet tistim, ki se mu prepuste v vodstvo.

Zato se nič ne pomišljajmo, ampak vsi od kraja pomagajmo Lemontčanom, da bodo čimprej imeli dovolj korajže začeti. Koliko prošelj prihaja med nas celo iz tujih krajev za to ali za ono dobro stvar. Toda zakaj ne bi v prvi vrsti podpirali to, kar je naše in bo naše ostalo. Mnogokrat podpiramo reči, ki ne vemo, koliko dobrega bodo prinesle. Naši Lemontčani so nas pa dosedaj prav malo nadlegovali, skoraj bi rekla, da sploh nič. Zdaj so se drugi zanje oglasili, zdaj pa le kar na delo in dajmo, kar največ kdo more. Tudi sami očetje frančiškani naj ne bodo več tako boječi, le povejte odkrito, da potrebujete denar. Še nas je mnogo, ki smo pripravljeni sami dati in med drugimi poprositi za vas. Bog naj pa da svoj blagoslov.

Frances Marolt.

PISMO MINNESOTČANA IZ CHICAGE.

Očetje v Lemontu: pošiljam Vam sto dolarjev kot moj dar za zidanje cerkve in samostana v Lemontu. Zato, ker vidim, da je res potrebno, da že kaj začnete.

Lani sem imel prijatelje tukaj iz Minnesote, odkoder sem se tudi jaz preselil v Chicago, pa sem jim tudi Lemont pokazal, pa so mi dejali: "kaj je to vse?"

Kakor vidite, je narod čutil, da imate premalo pokazati v Lemontu, pa nas je bilo včasih kar sram, če je bilo treba gostom pokazati slovenski zavod v Lemontu.

Saj Vam ne zamerimo, denarja ni bilo. Zdaj ga bo pa že nekaj. Samo z navdušenjem naprej. Čim bolj bote prosili, tem raje bomo dali. Če ne na prvo, pa na drugo poršnjo, če na drugo ne, pa na tretjo.

Imam dober nasvet. Kaj ko bi ljudem dali tudi možnost, da sedaj obet napravijo, koliko bodo dali, potem pa počasi mesečno odplačujejo. Treba bi bilo seveda takoj nekaj dati, suha zaveza Vam nič ne koristi.

Seveda je to samo moj nasvet. Vi že veste, kako bote ukrenili. Bog Vam daj obilo uspeha in blagoslova.

Mr. in Mrs. Gregor Gregorich,
Chicago, Ill.

DOSMRTNIM NAROČNIKOM.

Dragi so — dosmrtni naročniki.

Da bom govoril o teh novih načrtih, ki jih imajo lemontski očetje frančiškani, to ste si že lahko mislili.

Treba je novega doma v Lemontu, treba je nove cerkve, treba nove navdušenosti za Lemont. Zato je zadnji čas, da začnemo zbirati za lemontski fond. Darovi sicer že prihajajo, toda prihajati bodo morali še v obilnejšem številu in od vseh strani naše ameriško-slovenske dežele.

Tu pri nas v Chicago vse vre. Edini smo si vsi v misli, da bo treba poseči v mošnjo in dati, čeprav bo bolelo tega ali onega. Težave s preživljanjem družine imamo pač vsi. Toda komur je kaj do svoje družine, bo tudi pogledal na redovno družino v Lemontu, iz katere je izšlo že mnogo naših sinov duhovnikov in redovnikov in jih bo še več prišlo, če jim bomo res priskrbeli kaj primernejše in bolj privlačno stanovanje. Mislite,

da se jih ne bi še kaj več priglasilo za duhovniški stan, če bi frančiškani ne živeli le v baraki, stanovanju, ki je slabše od stanovanja premnogih delavcev.

Obračam se do Vas, dosmrtni naročniki lista Ave Marije, da tudi vi od svoje strani započnete posebno akcijo. Ta-le je moj načrt, doplačajmo majhen dar v ta namen zidanja, saj smo dolga leta prav poceni prejeli Ave Marijo. Plačali smo sicer svojo dosmrtno udnino, denar je bil takrat porabljen, a danes le gre za tisk teh dosmrtnih številčkov denar ven.

Pomagaj vsak, v kolikor moreš. Saj smo že dolžni, da se za vso dobrotljivost, ki so ga nam izkazali očetje frančiškani s tem dosmrtnim pošiljanjem lista, tudi izkažemo.

V ta namen pošiljam jaz kot dosmrtni naročnik lista za zidanje novega kolegija \$15.00 in upam, da bom imel posnemavca v vsakem dosmrtnem naročniku. Nas je menda kakih 150 ali 200. Ali bi ne bilo razveseljivo, če bi kak tisočak ali dva še mi nabrali . . .

Vam očetje frančiškani bi dal pa ta nasvet, da bi takoj ustanovili družbo zidarjev, ki bodo ali na gmotni način z darovi, ali pa na duhoven način, z molitvijo pomagali pri zidavi vaših domov.

Naj bi spadal v to družbo vsak, ki bo letno kaj daroval, recimo 5 dolarjev za prihodnjih pet let, ali pa na kak duhovni način, z dobro besedo, z molitvijo, z navduševanjem podpiral Vašo akcijo.

Stavite to družbo pod pokroviteljstvo sv. Jožefa. Pa ne zato, ker je moj patron, temveč zato, ker je bil sveti Jožef delavec in karpenter in se razume kot tak na postavljanje hiše.

Družba naj bi se obdarila s kakimi duhovnimi dobrotami, morda s sveto mašo vsako nedeljo.

JOSEPH OBLAK,
dosmrtni naročnik.

POVEST O SVETI NEŽI

Fra. Martin OFM.

(Dalje)

KO se prikaže Fabiola s svojo prijateljico, pozdravi Fabij (Fabiolin oče) najprej svojo hčer: "Pozno prihajaš, pozno, moje dete, in vendar nisi nič kaj primerno oblečena. Saj si pozabila ves svoj navadni nakit."

Fabiola je bila v zadregi. Ni vedela, kaj bi odgovorila. Pa brž se oglasi Neža: "Vsega tega sem jaz kriva, striček, jaz sem jo zadrževala s svojim žlobudranjem. Tako borno napravljena je pa prišla menda zato, da bi mene ne osramotila."

"Tebi pa ničesar ne morem očitati, predraga Nežica," reče Fabij, "akoravno ravnaš vedno po svoji glavici; pa toliko ti rečem, da se ti je to vse bolje podajalo, ko si bila v otroških letih. Sedaj pa si že za možitev. (12. leto je bilo Rimljanom za to postavna doba). Morala bi se malo, razkazovati, da si pridobiš srce kakega lepega in vrednega mladeniča. Kak zlat ovratnik, kakor jih imaš doma dovolj, ta bi te kaj lepo kinčal. — Pa saj me ne poslušaj; menda imaš že koga izbranega."

Tako je besedoval Fabij popolnoma po svojem značaju in svojem mnenju; Neža je medtem stala zamišljena in njene prijazne oči so bile kakor v koga zamaknjene. Vendar ni preslišala Fabijevih besed. Odgovorila je:

"Imam ga, imam! Že sem mu zaročena, že mi je dal zaročni prstan in me odličil s prekrasnim lepoticjem." (Te in naslednje besede so iz oficija sv. Neže.)

"Kaj mi poveš! Kdo je pač?"

Resnega pogleda in preprostega glasu odgovori: "Z dragocenim kamenjem mi je ovil roke in vrat, in mi podal biserne uhane neizrečene vrednosti."

"Pri bogovih, kdo je neki? Neža, to skrivnost mi pa moraš razodeti! Gotovo je to tvoja prva ljubezen — naj bi bila dolga in naj bi te storila srečno!"

"O srečno, srečno na veke srečno," odgovori Neža in odide s Fabiolo k gostom. Hudo bi bila zamerila Fabiola Neži, da ji ni tako važne reči razodela že poprej, pa preslišala je zadnji pogovor, ker se je medtem pogovarjala z

gosti. Eden zbranih gostov je bil Kalpurnij, neokreten in štoroklast. Bil je zvijačen modrijan in nosil se je kot bi bil vir vse modrosti. Njegov sosed je bil Prokul. Ves zaljubljen v dobre jedi, je kaj pogosto zahajal v to hišo. Vendar bolj važna kot ta dva sta za nas naslednja gošta. Eden je tribun, po imenu Boštjan, izmed višjih častnikov cesarske telesne straže, in kakor se kaže, dobro znan Fabioli in Neži. Še trideset let ni bil star, pa že se je izkazal v vojski tako, da sta ga visoko čislala Dioklecijan, cesar vzhodnih dežel, kakor tudi Maksimijan, cesar v Rimu. Bil je kaj lepe postave in ni kazal ne v vedenju ne v govorjenju onega hlinjenja, ki je bilo Rimcem tako navadno. Jedrnate in premišljene so bile vselej njegove besede. Na kratko: v vsem se je kazal značajnega, častivrednega možaka, pogumnega vojščaka, vendar brez prevzetnosti.

Ves drugačen je bil današnji novi gost Fulvij, katerega je bila Fabiola radovedna videti. Bil je mlad in nekako ženskega obraza. Na obleki se mu je videlo, da mu je prizadejalo veliko truda, preden se je nališpal po najnovejši šegi. Zlato in dragoceno kamenje mu je krasilo lično obleko in vse prste na rokah. Jezik mu je tekel nekako po tuje. Govorjenje in obnašanje mu je bilo prenapeto, sladko, hlinjeno. Ni še bil dolgo v Rimu in vendar so ga čislali že tudi v najiminenitnejših družbah, nekaj zato, ker so ga večkrat videli na cesarskem dvoru, nekaj pa zavoljo njegovega gladkega in priljudnega vedenja. Z njim je prišel v Rim postaren služabnik, ki pa se je nenavadno prijazno obnašal proti njemu; ni se torej vedelo, ali mu je suženj, prostovoljen služabnik ali prijatelj. Med seboj sta se razgovarjala vedno v nekem tujem jeziku. Najel si je Fulvij hišo v mestu in si preskrbel krasnega pohištva pa krdelo sužnjev. V vsem gospodarstvu je kazal bolj zapravljenost nego preobilnost. V hrumečem Rimu so kmalu pozabili, da ne ve o njem nihče, kdo in odkod je. Sodili so ga le po vnanjem bogastvu in po prilizjenih besedah. Kdor bi ga bil pa opazoval natančneje, bi bil zapazil, kako njegovo temno in nemirno oko opazuje vse obraze, kako njegovo uho posluša vsako besedico. Videl bi bil, kako mu včasih, kadar ga nihče ne gleda, zaplamtijo oko, kako se mu zgrbanči temno čelo. Gotovo, pod tako gladko in prijazno vnanjostjo tiči lisičja zvijačnost!

Že so bili gostje pri jedi. Fabiola in Neža sta sedeli skupaj, možaki so pa po rimski navadi poglobili po mehkih blazinah. Mlada možaka sta si bila nasproti, gospodar pa je imel svoja starejša prijatelja poleg sebe.

Ko so se nekoliko pokrepčali, so se jeli živo pogovarjati.

“Kaj pa je kaj novega po kopališčih?” vpraša Kalpurnij. “Jaz ne utegnem, da bi popraševal po takih malenkostih.”

“Prav važne reči slišimo,” se oglasi Prokul. “Pravijo, da je res prišlo od Dioklecijana povelje, da morajo biti v treh letih njegova kopališča dodelana.”

“Ni mogoče,” pravi Fabij. “Saj ni dolgo, ko sem šel mimo in videl, da so zadnje leto kaj malo storili. Dela je še neizmerno veliko. Kje so na primer stebri, ki bodo morali biti iz živega marmorja?”

“Res je to, pa jaz vem za gotovo,” odgovori Fulvij, “da so že na vse strani razposlali povelja, naj pripeljejo semkaj vse jetnike in vse na španskem, na Sardiniji in celo pri črnem morju v rudnike obsojene, če le niso tamkaj neobhodno potrebni. Vsi ti se bodo lotili stavbe. Da k delu priženo le nekaj tisoč kristjanov — bo kmalu vse gotovo.”

“Zakaj bi pa kristjani bili boljši od drugih jetnikov?”, radovedno popraša Fabiola.

“Zakaj,” izpregovori sladko se smehljuje Fulvij, “tega res skoro ne vem povedati — in vendar je tako. Ko bi med petdesetimi jetniki bil le eden kristjan, stavim, da ga spoznam med vso množico.”

“Ni mogoče!”

“Navadni hudodelci ne ljubijo dela, vedno je treba biča. Kadar jih ne gledajo pazniki, naglo popuste delo. Tudi so zgolj surovi ljudje, neumni, prepirljivi. Ali kristjani se skoro vsele trdega dela. Vedno so veseli, vedno poslušni. Večkrat sem videl mlade azijske plemenitnike veselo opravljati najtežja dela, akoravno njihova roka poprej nikdar ni poznala težkega orodja in jim nikdar ni nič žulilo ram. Seveda jih vsa ta pridnost in potrpežljivost ne ubrani paznikovega biča in njegove palice, kar je tudi prav. Saj je volja cesarjev, da se kristjanom ogreni življenje kolikor mogoče. Vendar pri vsem tem nikdar ni tožbe iz njihovih ust.”

“Take pravice pa jaz ne morem pohvaliti.”

se oglasi Fabiola. "Ali kako čudni ljudje so vendar ti kristjani. Rada bi vedela, kaj je vzrok taki topoglavosti in nenaravni neobčutnosti?"

Z zaničevalnim pogledom se obrne Prokul k svojemu sosedu: "Tale Kalpurnij vam gotovo ve razjasniti to reč. Modrijan je in zna o vsaki malenkosti besedovati na dolgo in široko."

Takoj je bil Kalpurnij pripravljen pokazati svojo visoko učenost, torej kaj slovesno začne: "Krščanstvo je neka tuja vera. Začela se je pred veliko, veliko leti v Kaldeji. Pod Vespazijanom sta jo zanesla dva brata, Peter in Pavel, tudi v Rim. Nekateri pravijo, da sta tista dvojčka, ki jih Judje imenujejo Mojzesa in Arona. Tistega Arona namreč, ki je svojemu bratu prodal prvorojenstvo za mladega kozlička, da si je iz njegove kože napravil rokavice za boj. Vendar tega jaz ne potrjujem, ker v starih judovskih knjigah berem, da je eden teh bratov, ko je videl, da je bratov dar bogovom ljubši, speljal drugega na polje in ga tam ubil, kakor naš Romul Rema, samo da z oslovsko kostjo. Zato ga je pa tudi macedonski kralj Mardohej dal obesiti na petdeset čevljev visoke vislice, kakor mu je svetovala njegova sestra Judita. Ko sta tedaj ta dva brata, Peter in Pavel, pribežala v Rim, in ko so zvedeli, da je bil Peter suženj Poncija Pilata in mu je ubežal, so ga križali na Janikulu. Njiju nasledniki, katerih je že takrat bilo lepo število, so si odsedaj izvolili križ za sveto znamenje, katero tudi molijo. Tudi si štejejo v največjo čast, če jim je prestati bičanje ali pa tudi najsramotojšo smrt. Tako, mislijo, postanejo najlažje enaki svojima učenikoma in po smrti pridejo v neki kraj gor nad oblake."

(Take neumnosti, ki jih Kalpurnij pripoveduje, in še hujše so pogani sploh znali povedati o krščanstvu in kristjanih.)

Vse se je čudilo visoki učenosti — razen dveh. Mladi častnik je pogledal Nežo, kakor da bi hotel vprašati: Ali naj odgovorim ali se smejem? Pa smehljaje položi deklica prst na ustni — častnik jo je razumel in molčal.

"Po vsem tem bomo imeli torej kmalu kopaljšča dodelana," se oglasi Prokul. "Ali ne govore, da pride Dioklecijan sam, kadar se slovesno odpro?"

"To je gotovo," odgovori Fulvij, "imeli bomo zopet bogatih veličastnih iger. Tudi v Afriko so že sporočili, da pripeljejo do zime veliko število risov in leopardov." Obrne se sedaj k

mlademu častniku s prešinljivim očesom: "Hraber vojščak, kakor ste vi, Boštjan, mora res občutiti neizrečeno veselje pri takih glediščnih igrah, posebno ker gre za to, da se pokončajo sovražniki cesarjev in neprijatelji države."

Veličastno se dvigne častnik. Mirno in resno pogleda Fulvija ter odgovori: "Resnično, ne zaslužil bi imena, katero mi dajete, ko bi se mogel veseliti in mirno gledati, kako se divja zver bori s slabim detetom ali z revno ženico. Vedno rad primem za meč zoper sovražnika države, pa ravno tako voljno bi ga zgrabil zoper divjega risa ali leoparda, ki hoče planiti na nedolžnega in zapuščenega človeka, četudi na cesarjevo povelje."

Fulvij šine kvišku, pa Boštjan položi mogočno svojo roko na njegovo ramo: "Poslušajte dalje! Jaz nisem prvi Rimljan, pa tudi ne najnevrednejši, ki tako misli. Le spomnite se, kaj pravi Ciceron: 'Krasne, brez dvoma, so te igre; ali kako bi veselilo izobraženega človeka, če vidi mogočno zver, ko raztrga slabotnega starčka, ali pa, kako sulica predere krasno zver?' To so besede najizvrstnejšega rimskega govornika. Tudi meni se jih ni sramovati."

"Potemtakem vas ne bomo videli v borišču?" popraša nekako zaničljivo Fulvij.

"Če kdaj, gotovo le na strani zapuščenih revčkov, pa nikdar na strani divjih zveri, katere jih hočejo požreti."

"Boštjan, prav govoriš," zavpije Fabiola in ploska z rokama. "S tem naj bo konec besedovanja. Kakor po navadi, je tudi tu Boštjan pokazal svojo visokodušnost!"

Fulvij si grize v ustni. Vstanejo.

(Dalje)

DROBNE VESTI

Kaj bo z misijoni v Afriki, če dobi Nemčija svoje kolonije nazaj, o tem skrbe katoliški krogi. Hitler v svoji knjigi: *Mein Kampf*, jasno izraža, da ne mara misijonov. Misijonsko delo je delo proti rasi, zakaj bi črnci morali prevzemati kulturo arijcev?

*

Katoliška univerza v Tokio na Japonskem se imenuje "Sophia-univerza". Imenovana je po grški besedi, ki znači modrost. Značilno. Ravno zadnji mesec je slavila ta univerza srebrno obletnico obstoja. Vodijo jo očetje jezuiti iz Nemčije in ima nad 1000 dijakov.

MLADA SLOVENIJA V KANADI

Hamilton, Ont.

SREČNO in veselo novo leto! S temi besedami si ob tem času znanci in prijatelji stiskajo roke in si voščijo srečo v novem letu. Kdor pa ne more osebno voščiti, se posluži pisanja. Milijoni in milijoni pisem romajo širom zemeljske oble. V vsakem so zapisane zgoraj navedene besede v vseh mogočih jezikih.

Da, spet smo dokončali eno leto. Odšlo je med svoje bratce v večnost in pred nas je stopilo Novo leto. Mi si pa stavljamo vprašanja, kaj nam utegne dobrega ali slabega prinesiti. Ali bom v tem letu zdrav in srečen? Ali pride bolezen in nesreča — morda celo smrt . . . ?

Kdo nam bo pa dal odgovor na taka in podobna vprašanja? Nihče si ne more odgovoriti ne sam ne iskati odgovora pri drugem. Vse to in še veliko takega je v božjih rokah. Vse, kar moremo sami storiti, je to, da zaupamo, da želimo drug drugemu dobro in da se izročimo v božje varstvo.

Tako tudi jaz želim vsem premnogim znancem in prijateljem, ki ste raztreseni po širnem ameriškem kontinentu in tudi tam v domovini, prav srečno in zadovoljno novo leto. Bodi nam vsem Gospod Bog vodnik in krmar na ladji našega življenja, zakaj le pod Njegovim očetovskim vodstvom bomo nekoč varno prispeli v zaželjeno пристanišče.

Naj bo nam vsem ob nastopu Novega leta geslo znani slovenski izrek, ki pravi:

O hudih časih smo tožili,
smo zla se delno že rešili.
A tudi stiska šla bo mimo,
če trajno se Boga držimo.
Kdor moli, dela — to mu geslo
še vedno blagor je prineslo.

Jože Starešinič.

— — —
St. George, Ontario.

Zopet nas je pozdravilo novo leto. Že pišemo 1939. "Hitro, hitro mine čas . . ." smo prepevali, ko smo bili še doma. Kako velika resnica! Če bi ta čas, ki tako hitro beži in se nikoli

ne vrne, znali vsaj dobro porabiti. Da bi ga znali prav porabiti za našo tukajšnjo in posmrtno srečo! Toda, žal, mnogo tega dragocenega časa se nam zgubi brez koristi, ker nimamo pogleda dvignjenega tja gor k Bogu v nebeško domovino. Kako bomo ob smrtni uri žalovali po tem izgubljenem času!

Mi Slovenci v Hamiltonu in okolici smo imeli zopet srečo, da smo pred Božičem opravili kratek sveti misijon in se tako pripravili na praznovanje Gospodovega rojstva. Letos je bilo še posebno lepo, ker je bila nenavadno velika udeležba. Poleg Slovencev so namreč tudi Hrvatje v lepem številu prišli. Zelo smo hvaležni našemu misijonarju P. Bernardu, da so nam preskrbeli namesto sebe drugega duhovnika, ker sami niso mogli ostati več dni med nami.

Prišel pa je med nas hrvatski misijonar P. Rafael iz Gary, Ind. Misijon je trajal tri dni. Mi iz St. George se nismo mogli vseh pobožnosti udeležiti, ker smo preveč oddaljeni od Hamiltona. Bili sta pa vsak dan dve pridigi in g. misijonar so nam podajali večne resnice tako lepo, da smo bili do solz ginjeni. Čeprav so govorili v hrvatskem jeziku, smo jih prav dobro razumeli.

V nedeljo 11. decembra je bil sklep. Takrat je bila velika cerkev sv. Stanislava videti kar polna. Naše lepe pesmi so zopet donele po cerkvi. Kako domačega se človek čuti tudi v tujem kraju, če lahko zapoje v znani družbi domače pesmi!

Gospodu misijonarju pa prav iskrena hvala za trud in požrtvovalnost, kakor tudi za vse lepe nauke. Naj bo Gospod obilen plačnik za vse.

Ne morem si kaj, da ne bi omenila našega društva. Saj je prav to društvo tista hrbtenica, ki nas drži skupaj in brez njega bi tudi naši polletni misijoni ne imeli toliko uspeha. Društvo smo prekrstili in mu dali ime: Slovensko Katoliško Društvo sv. Jožefa. Imeli smo občni zbor in izbrali nove odbornike za leto 1939. Pozdravljam vse in želim veliko uspeha v novem letu. Pokažimo v tem letu, da smo junaki, in delujmo z vso paro za napredek naše lepe katoliške organizacije!

Rozina Forjan.

Troy, Ontario.

Še jaz hočem nekaj napisati v ta lepi list Ave Maria. Komaj par mesecev je minulo, odkar sva prišla z bratom v to deželo. Seveda nama misli še hitijo vsak dan nazaj v domovino. Posebno se jaz rada spominjam svetega večera, kako veseli smo hiteli k polnočnici. Zvonovi so zazvonili, orglje so slovesno zadonele, a nam se je vila iz src božična pesem:

Pastirček pase čredico
pri mestu Betlehem.
Zasliši petje angelsko,
nebeško glorio.

Ko človek odhaja v tujino, mu je tesno pri srcu, ko ne ve, v kakšne razmere bo prišel. Toda midva z bratom sva se kmalu počutila kar po domače, ko sva prišla med toliko znancev in domačinov. Pri njih sva dobila ta lepi list Ave Maria, ki ga vsi tukajšnji Slovenci z veseljem prebirajo, posebno je pa veliko vredno, da sva našla pri njih tudi lepo cveteče katoliško društvo. Bog živi našega predsednika, ki je mož, da smo res lahko ponosni nanj. Njemu naj velja moj prvi pozdrav v tem listu, takoj za njim pa vsem članom in članicam društva sv. Jožefa. Vsem prav srečno in veselo novo leto!

Katarina Zver.

Toronto, Ontario.

Že dolgo nisem poslala nobenega dopisa. Zdaj je pri nas mraz in se mi spet ne ljubi veliko pisati. Omeniti moram vendar, da sta nas pred Božičem obiskala slovenski in hrvatski duhovnik, pa je le zadnji to pot nekaj dni med nami ostal. Slišimo pa povedati, da se je njegov misijon v Hamiltonu mnogo bolje obnesel nego pri nas. Seveda je tam tudi mnogo več Slovencev. Razmer med Hrvati pa ne poznam, da bi mogla kaj zapisati glede njih.

Zdaj pa nekaj besed o naši knjižnici. Zadnje čase gre prav dobro. Spočetka sem mislila, da bo treba knjige kar nazaj poslati. Zdaj pa gre, da je veselje. Nekateri odjemalci so že kar vse prečitali, kar imam knjig na roki. Na vsak način bo treba prav v kratkem še novih knjig dobiti, drugače mnogim ne bom mogla več postreči.

Še to moram povedati, da nisem bila nič prav vesela lista Ave Maria v mesecu januarju. Seveda je bila lepa in bogata, ampak iz Kanade ni bilo nič notri. Sicer vem, da je krivda na moji strani, ker sama nisem nič za pero prijela. Zato pa zdaj obetam, da ne bom več tako lena. Ker sem pa to najprej sama obljubila, se pa sedaj drznem poklicati na korajžo še vse druge Slovence in Slovenke v Kanadi, da naredo tak sklep kakor sem ga jaz. Vi tam gori v Kirkland Laku in Timminsu, kam ste se dejali, da nobenega nikjer ni? In naši farmarji nad Hamiltonom in tam doli proti Niagara Falls, zdaj pozimi imate že nekaj časa, da primete za pero. Naj ne bo nobena številka več tako slaba za nas kot je bila januarska. Nikar ne pustimo, da bi še naprej vsi spali. Najlepše pozdrave vsem.

Regina Hajdinjak.

Prekmurje, Slovenija.

Nekaj vrstic uredništvu lista Ave Maria. Toda najprej prosim oprostjenja, da se nisem še nič oglasil, odkar sem zapustil drage prijatelje v Hamiltonu in odšel nazaj v domovino. Nekaj časa sem še mislil, da se bom povrnil nazaj v Kanado, zdaj je pa drugače prišlo. Odločil sem se, da ostanem doma. Časi so nekoliko boljši kot so bili pred leti. Pri nas se je začela zima dne 8. decembra, vendar snega še nimamo.

Zelo me veseli, da se v naši v Hamiltonu tako živahno gibljejo v svojem društvu in tudi s knjižnico. Z velikim zanimanjem zasledujem njihovo gibanje, ko prebiram list Ave Maria. Z veseljem mislim na tiste čase, ko sem bil še sam med njimi, in smo tako lepo po domače moževali pri društvenih sejah in drugače. Tudi nadalje želim ostati naročnik temu listu in sem že uredil z znancem v Hamiltonu, da se mi naročnina podaljša. Sedaj pa lepo pozdravljam urednika in vse rojake v Hamiltonu in okolici. Bog živi vse.

Jožef Vinčec.

Rojaki v Kanadi! Dobro premislite besede Hajdinjakove Regine in ne dopustite, da bi Mlada Slovenija v Kanadi ostala kak mesec brez svoje besede v listu Ave Maria!

Uredništvo.

NE NORČUJ SE IZ SVETIH REČI!

Antonija Požun, Johnstown.

DA ne bo kdo dejal: sama se je izmislila to zgodbo, bom natančno imenovala kraj in ljudi.

Bilo je leta 1903. Takrat smo bivali na Nemškem. V cerkev smo morali dve leti hoditi daleč v Hamborn, potem so pa naredili v naši naselbini lepo cerkev Srca Jezusovega. Kako smo bili veseli! Imeli smo pa seveda med seboj tudi nekaj takih, ki so se posmehovali cerkvi in nam, ki smo vanjo hodili.

Morda se bo kdo med mojimi bralci ali bralkami spominjal dogodka, ki ga bom zdaj opisala. Saj se je mnogo ljudi izselilo iz Nemčije v Ameriko. Posebno iz naselbine, kjer smo mi živeli, jih je veliko takrat odraščalo čez lužo.

Mi smo živeli blizu skupaj z neko družino, ki se je imenovala Arh. Imeli so hčerko Anico, ki je bila jako čedna deklica, pa zelo slabo poučena. Imeli so tudi na stanovanju in hrani človeka, ki se je pisal Johann Vajngust. Vsi ti ljudje so živeli brez božjih zapovedi. Ob nedeljah niso nikoli šli v cerkev. Štefan Arh je bil mizar, pa je vse nedelje in praznike tesal in oblal in zabijal, da se je slišalo vse naokoli. Če mu je kdo kaj dejal, je odgovarjal, da je nedelja ravno tak dan kot vsi drugi, in da mora tudi v nedeljo gledati za zaslužkom. Stara Arhovka je pa ob petkih kuhala meso in se ni zmenila za noben opomin.

Med tem so se sprli z Vajngustom in ta se je preselil drugam. Arhovi so pa ostali kakor so bili poprej.

Dne 22. julija pred 35 leti pride moj mož z nočnega dela in sede k zajterku. Kar pride mimo Johan Vajngust in nam vošči dobro jutro. Moj mož se ni dalje zmenil zanj in je mirno užival svoj zajterk. Kar zasliši strašen pok, pa še enega in še tretjega. Seveda plane pokonci in hiti gledat, kaj bi bilo. Pa že je srečal Vajngusta, ki se je vračal od strašnega dejanja. Morilec je zbežal na ulico in se sam javil orožnikom. Dejal je: Ker mi niso hoteli dati punce, sem sedaj vsem skupaj plačal . . .

Kaj je pa našel moj mož pri Arhovih? Ani-

ca je ležala na tleh mrtva s sprestreljeno glavo, oče Štefan tudi mrtev in ves v krvi, mati Ana je pa izkrvavela v bolnišnici čez tri dni, ne da bi se bila kaj zavedela.

Tako nesrečno je končala vsa Arhova družina. Vajngusta so pa čez šest mesecev usmrtili na vislicah.

Ali ni to nekaj strašnega? Ne bom trdila, da je bila to očitna božja kazen. Naj Bog sam sodi o tem. Toda eno je gotovo: Strašna je taka smrt za ljudi, ki niso imeli za Boga drugega ko norčevanje. Kako se jim je godilo, ko so tako nenadoma in popolnoma nepripravljeni stali pred večnim Sodnikom?

Vsi smo v nevarnosti, da nas tako ali drugače prehitijo nagla in nepričakovana smrt — ali ni to tisočkrat bolj pametno, da jo pričakamo v strahu božjem in v globokem spoštovanju do vsega, kar je svetega in v zvezi z Bogom?

KRIŽEM KRALJESTVA KRIŽA

P. Aleksander Urankar.

Zadnje pismo ruske carice.

Ravno so obelodanili v Parizu zadnje pismo ruske carice. Predno je bila njena družina umorjena, ga je napisala. Priče so izpovedale avtentičnost pisave. Stavki iz tega pisma se glase: "Vsako ponižanje, ki je na svetu mogoče, smo utrpeli, toda Vsemogočni svojih otrok ne bo zapustil. Božja previdnost, kako neumevna si človeški umnosti. Naj pride nad nas prava modrost in naj napolni naše duše, da bomo spoznali božji mir in se naučili spoštovanja pred Bogom. Tako blizu nam je sedaj . . . Odložimo obleko ničevnosti in se pred Njim sklonimo. Vse na svetu je nečimernost. Naš križ je le senca križa, ki ga je On pred nami nosil . . . Duša mi trepetava v pričakovanju nebeškega Zaročenca. Kmalu ga bom lahko objela in z vso dušo zavriskala: Hristos voskrese — Kristus je vstal . . ."

* * *

Zastopnik Španije prihaja.

Amerika bo to leto "počaščena" z obiskom

zastopnika rdeče Španije. Gonzales Pena se ji bo prišel poklonit. Je to minister pravde v Barceloni. Dolgoletni vodja španskih sindikalistov. Prišel je s tribunali pravičnosti mnogokdaj navzkriž. Najbolj značilen slučaj njegovega smisla za mesto, ki ga ima danes, je sledeči: Ko je njegovim borcem zmanjkalo denarja, so pod vodstvom tega sedanjega justičnega ministra udrli v državno banko v Ovideo in jo popolnoma izropali. Tak človek danes v rdeči Španiji razsoja, kaj je prav in kaj ni prav. Naš zakladničar bo moral trdo zapreti vrata ameriške zakladnice, da mu ta borec pravde kaj ne odnese.

* * *

Kdo je bolj bogat?

O bogastvu katoliške cerkve velikokrat slišiš. Primerjaj: v Ameriki računajo, da znaša vse premoženje Cerkve \$3,839,500.610; telefonska kompanija ima premoženja \$4,578,787.426, torej 700 milijonov več. Dajmo in se začnimo za spremembo usajati nad telefonsko kompanijo. In to ni edina kompanija, ki prednjači v milijonih. Druge izkazujejo še višje prebitke.

* * *

Krščanski junak.

Zgodba katoliškega komandanta v Alcazar, trdnjavi, ki je bila toliko mesecev od rdečkarjev oblegana.

Rdečkarji so nekoč poklicali polkovnika Moscarda na telefon in mu zaukazali, da preda trdnjavo. Če se ne ukloni volji njihovi, bodo ustrelili njegovega sina, ki ga drže kot talca. Polkovnik je mirno odgovoril: "Kdorkoli govori, ni ne mož ne vojak. Če bi bil mož in vojak, bi moral vedeti, da se grožnjam mož in vojak ne ukloni." Nato so zverine prignali sina k telefonu. Razvil se je med njima sledeči pogovor: Sin: "Oče, pravijo da bom ustreljen, če se tvoja posadka ne vda!" Oče odgovarja: "Sinko, če je res, izroči svojo dušo Bogu, zakličí Živela Španija, naj živi Kristus! — in umri kot junak." Nato sin: "Bog te sprimi, očka." Oče: "Izročam te Bogu." Takoj zatem je oče slišal še po telefonu pok, ki je presekal nit življenja junaškemu sinu. Bog daj katoliški cerkvi še mnogo takih sinov in očetov!

* * *

Čemu mi bo dom?

Nekemu prodajalcu zemljišč in hiš je žena,

ki ji je ponujal vilo, tako odgovorila: "Čemu mi bo dom? Rodila sem se v bolnici, vzgojena sem bila v šoli in kolegiju, svojega moža sem v avtu spoznala, v cerkvi sem se poročila, svoje kosilo, svojo večerjo imam v restavraciji, popoldne sem po travnikih, kjer igramo golf, in po trgovinah, kjer gledam novosti trga ali pa igram karte s kolegicami. Zvečer sem pa v kinu. Ko bom umrla, bom ležala pri pogrebniku, odkoder me bodo peljali na pokopališče in me v zemlji zakopali. Čemu mi bo dom?" — Marsikatera nesrečna Evina potomka bi lahko isto pisala in povedala. Žalostno življenje!

* * *

Slučaj ali smola?

Methodistovskemu ministru se je pred kratkim dogodila smola, da je zašel v katoliško cerkev. Med službo božjo pristopi k njemu duhovnik, ki mu ponudi kolektorski krožnik. Metodist je bil presenečen. Duhovnik mu pravi: vstani in pojdi kolektat, kot je navada v naši cerkvi. Komur dam krožnik, ta gre in stori svojo dolžnost. Kaj je hotel pastor? Da ne bi preveč pažnje vzbudil, je vstal in storil, kot mu je duhovnik ukazal. Ko je prišel domov, je pa napisal hudo pismo ondotnemu župniku. Župnik pa mu je mirno odgovoril: Kadarkoli prideš zopet k nam, ne pozabi obiskati moje cerkev in zopet ti bom dal službo kolektorja, ker si takrat izredno mnogo nabral. Metodistu je ta odgovor ugajal in je res spet šel v tisto cerkev in dobil isto službo. Sedaj sta velika prijatelja z župnikom. Dogodilo se je to v Chicagi.

* * *

Hitler o duhovnikih.

Mnogo je duhovnikov, ki izrabljajo svoj sveti poklic za grde politične svrhe, ki pozabljajo v svoji politični borbi, da so varuhi višje resnice, ne pa zagovorniki klevete in laži. Toda tolaži nas dejstvo, da pride na vsakega takega laži-duhovnika mnogo drugih svečenikov, ki vedo, kaj poklic od njih zahteva in se odlikujejo po svojem značaju mimo drugih. — Te besede uporablja Nordicus kot izvorno besedo Hitlerjevo v magazinu "Mohawk" 1932.

* * *

Pametna beseda merodajnih sodnikov.

Pred kratkim so stavili na šestero sodnikov, ki so bili židovske, katoliške in protestantske veroizpovedi, vprašanje: Ali kaj pomenja mno-

gobrojna družina za zmanjšanje vedno rastočega števila razporok? Odgovorili so:

Številna družina je najboljši pomoček proti razporoki. Nobena reč ne ustali zakonskega življenja tako kot otroci. Svetovali bi vsem zakoncem, naj se nikar otrok ne branijo. Številna družina je najboljšo zdravilo zoper vse kapriciozne bolezni zakona. Številna družina je staršem najboljša ostroga v vaji potrpežljivosti in odpovedi. Vsak novorojenček je zakoncem nova garancija, da se njihova zveza ne bo žalostno končala na sodnji.

* * *

Lepo spričevalo.

Nedavno je napisal katoliški kurat v ameriški mornarici lep članek o tolerantnosti protestantskih kuratov v mornarici. Piše: kurati gredo katoliškemu duhovništvu na roko v izredni meri. Redno skrbje, da so tudi katoliški mornarji udeleženi pri svojih službah božjih. Na svojih sporedih o bogoslužju redno opominjo katoliške mornarje na ladje, na katerih se bere maša. Rade volje vedno odstopajo svoje kabine in svoje kapele v svrhu spovedovanja katoliških mornarjev in gredo še tako daleč, da osebno obiščejo katoliške mornarje in jih navdušujejo, naj se drže vere in izpolnjujejo svoje verske dolžnosti. Lep zgled tolerantnosti.

* * *

Skakač Brownson.

Ameriški filozof Orest Brownson je v svojih mlajših letih spreminjal svoje vere kakor spreminja človek obleke vsako leto. Vsako leto je skočil v novo sekto ali veroizpoved. Nazadnje se je spreobrnil h katoličanstvu. Prijatelji so dejali: Radovedni smo, katera bo prihodnja vera, v katero bo skočil. Brownson je pa odgovoril: Da, dokler nisem imel trdne in varne podlage, sem res skakal od vere do vere, toda odkar sem skočil na skalo sv. Petra, kjer imam najtrdnjšo zaslombó svojim nogam in svoji veri, mi ni treba nikamor več skočiti.

DROBNE VESTI

F. Aleksander

Ko so odpovedale nekatere radijske štacije Fr. Coughlinu besedo, je na tisoče ljudi po vseh mestih piketiralo radijske postaje. Prijatelji njegovi pa tudi prirejajo protestne shode v mnogih krajih. Duška hočejo dati svojemu ogorčenju, češ, v Ameriki ne bi smel imeti noben

pravice drugemu prikrajšati prostost govora, dokler je govornik ostal v mejah dostojnosti, resnice in pravice.

Na višji medicinski šoli odličnega katoliškega znanstvenika Dr. Spertija so našli glavne vzroke bolezni raka. Cincinnatski zdravnik bo imel svoje mesto med največjimi dobrotniki človeštva, če se izkaže, da je njegova najdba resnična in povoljna medicinski znanosti.

Prve španske dobrovoljce, ki so prišli nazaj v Ameriko, so njujorški komunisti pozdravili z dvignjeno pestjo. Pozneje se je izvedelo, da vsi teh dobrovoljcev niso več zadovoljni s to pestjo, ker so jo tudi na svojem hrbtu bridko preizkusili.

V Montrealu, Kanada, so odkrili veliko komunistično organizacijo, ki je štela tisoče članov. Organizacija je imela petnajst sekcij, ki so bile zopet razdeljene na celice po petnajst mož.

Dne 7. novembra je naš predsednik Roosevelt čestital v javni brzovjavki Stalinu ob priliki obletnice ruske revolucije in mu želel mnogo "uspehov" v delu za "obnovo" človeštva v prihodnjih dneh. Brez razlage in osebnega pristavka.

"Vera je velik faktor k pomirjenju človeštva," besede predsednika Roosevelta ob priliki evharističnega kongresa v New Orleans.

Po nekaterih vesteh bo v najnovejšem času združena brooklinska škofija z njujorško, tako, da bodo vsi deli New Yorka spadali pod novega nadškofa, ki pa še ni bil imenovan. Obmestni kraji Brooklyna bodo pa baje spadali pod škofijo, ki bo organizirana na novo.

V Nemčiji mora biti vsak duhovnik, ki hoče učiti katekizem in izvajati duhovniško službo, posebe registriran. Pri tej registraciji je za potrditev glavni pogoj ta, da je duhovnik čistege nemškega pokoljenja. Judje, ki so se spreobrnil h katoliški veri in so pozneje postali duhovniki, nimajo mesta na listi veroučiteljev.

Mussolini: Če je kateri človek v Italiji, ki more reči, da ni prost in svoboden, sem ta človek jaz.

Druga Mussolinijeva: Le človek, kdor je pripravljen takoj spremeniti svoje udobno stanovanje z bivanjem v baraki, ima pravico stanovati v lepi hiši, bivati v palači.

PRVI ODMEVI NA NAŠ POZIV

VZADNJI številki Ave Marije smo jasno pokazali svoje karte glede naše bodočnosti, videli ste karte s samimi križi in "pikoni". Načrtov in lepih misli premnogo, samo denarja malo. Kjer je malo novaca, je malo muzike . . .

Danes lahko rečemo: saj niso le prazni upi in sanje. Kakor smo vedeli, se je zgodilo: narod se je že na ta prvi poziv dobrodušno odzval.

Iz posebnega odstavka, kjer vidite, kdo so prvi dobrotniki, bote lahko spoznali, ljudje so na naši strani in hočejo z nami frančiškani vred nove in dostojne domove na lemontskem gričku, domove, ki bodo vsem v ponos in čast.

Ta prvi odziv dobrodušnih darovalcev, ki so pohiteli z svojimi darovi, ker se zavedajo resničnosti starega pregovora: kdor hitro da, dvakrat da, ta prvi odziv nas naganja, da danes v drugo prosimo in kličemo:

Pomagajte nam, rojaki, pomagajte nam rojakinje, v kolikor Vam je mogoče, da se sanje uresničijo čimpreje.

Letos ali pa nikoli. Kamen, ki smo ga potočili po hribu, je vzvaloval jezero naše Ameriške Slovenije, da po vseh krajih vre. Mi frančiškani se nikdar več ne bomo smeli pokazati pred narod, če se nam ti zadnji načrti spakedrajo.

Vemo pa, da se nam spakedrali ne bodo, če bodo le ljudje še zanaprej nam stali ob strani. Zavedamo se, da so križi dandanes v vseh družinah, vsepovsod je pomanjkanje, vsepovsod se pozna brezposelnost, vsepovsod morajo obrniti dolar dvakrat, trikrat, predno ga lahko zapravijo ali bolje rečeno porabijo za vsakodnevne potrebe. Toda ravno navdušenost, ki se je med ljudmi pokazala že ob naši prvi prošnji, nam daje poroštvo, da se bo tudi v tem slučaju poka-

zala požrtvovavnost našega naroda do skrajnosti, da bo hotel vsak utrpeti majhno denarno žrtev za to veliko lemontsko stvar.

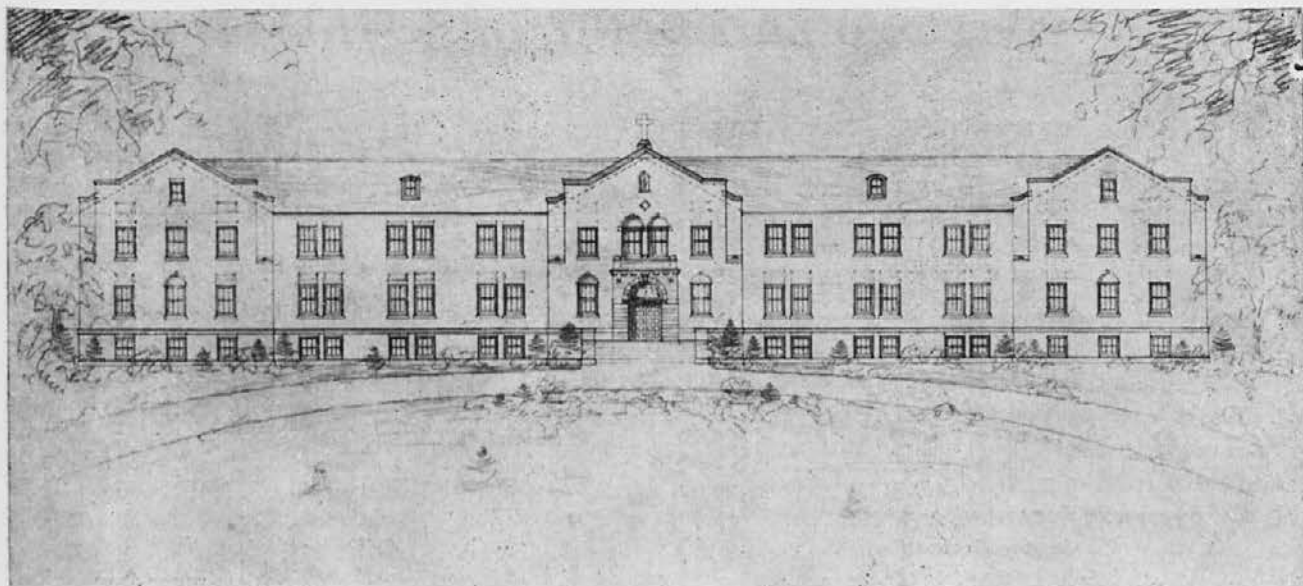
Predvsem nas veseli, da se je že v tem kratkem času pokazalo toliko naših prijateljev in somišljenikov, ki hočejo z odprtim srcem in dobro besedo priskočiti na pomoč. Hvala vam, dobri ljudje. Vsak nasvet, vsaka dobra ideja bo dobrodošla. Hvala vsem društvom, ki so se odzvali na naša pisma bodisi z majhnim ali velikim darom, bodisi s posojilom, bodisi z dobro voljo in sklepom, da v prihodnjih dneh priskočijo na pomoč.

Prva je bila podružnica Ženske Zveze v Chicago. \$25.00 so poslale vrle čikaške žene, takoj za njimi se je tako blagodušno postavilo društvo števil. 1, K.S.K.J., sv. Štefana v Chicago. Poslali so nam ček za sto dolarjev kot dar in ček za 400 dolarjev kot posojilo, tretji je bil glavni odbor Ženske Zveze, ki je dal 200 dolarjev za dar. Beri in piši: dvesto. To je pa res izredno lepa svota in žene-vodnice Ženske Zveze iz dna srca se Vam zahvaljujemo.

Nad 8 tisoč je bilo tekom zadnjih dni nabranega posojila samo v Chicago, kratkoročnega posojila, ki so ga nam dale privatne osebe, ki pa ne žele biti imenovane. Bog Vam plačaj. In osebnih darov, od desne in leve prihajajo. (Glej poročilo.)

Vse to nas navdaja z nado, da bo leto 1939 res srečno leto, ker se bo pokazalo, koliko prijateljev imamo, ki sočustvujejo z nami, ki so celo toliko požrtvovavni, da kljub slabim časom najdejo še denar za nas.

Slika kolegija, ki jo vidite v tej Ave Mariji je načrtna slika. Dala vam bo predstavo, kaj hočemo postaviti. Slika ni le izrodek naših fantazij, temveč načrt arhitekta, ki je že svoje plane položil na mizo in že tudi svoje ponudbe raznim kontraktorjem poslal. Torej je stvar prišla že kolikor toliko

Načrt novega samostana v Lemontu

daleč in vidite sami, da naš poziv ni bil le naš poizkus, kako bi se kaj ljudje odzvali.

Drugi naši načrti? Čas? Tega si bo treba že nekaj vzeti. Toda trdno smo uverjeni, da bodo že prihodnji meseci razvozlali ta voz. Treba nam je dokaj dni za kampanjo, brez kampanje ne bo denarja. Denarja pa bo treba nekaj tisoč, predno moremo posojilni kompaniji pokazati, da nam je narod ob strani.

Kaj bote zidali? Tudi na to vprašanje vam bomo lahko kaj bolj odgovorili ali meseca marca, ali pa aprila. Na vsak način računamo tudi na dom za goste in romarje, ker se zavedamo, da bo treba našim dobrotnikom tudi poštene strehe in dostojne postrežbe. Romarski dom imamo v načrtih, kolegij, cerkev.

Kje bote zidali? Posestva imamo v Lemontu nad 140 akrov, se razume, da bo treba najlepše akre odločiti za naše nove domove.

Kaj več še prihodnjič.

Namen tem vrsticam je bil ta, da Vas informiramo o delu, ki se je započelo. Kakor

smo januarija obljubili, da vam razjasnimo načrte.

Glavni namen je bil pa seveda zopet prošnja, prošnja, prošnja:

Rojaki, na vas je, ali bomo imeli ta kolegij ali ne, ali se bo slovenski narod v Ameriki kedaj lahko postavil s slovenskim semeniščem, cerkvijo posvečeno naši kraljici Mariji Pomagaj, z lepim slovenskim počitniškim domom.

Rojaki na vas je, ali frančiškani še ostanejo v Lemontu ali ne. Zakaj po tej novi akciji, se menda noben ne bo drznil več sanjati o zidanju v Lemontu, če se nam akcija letos ne posreči.

Zato ponovno apeliramo na vas vse, ki hočete, da bo slovensko ime poveličano, da bo postala požrtvovavnost naših rojakov tudi v Lemontu znana, da bo morda kedaj Lemont zadnji kraj slovenskega življa, kamor se bo rad zatekel vsak slovenski oče, zatekla vsaka slovenska mati kot zatočišče slovenskih ljudi.

OČETJE FRANČIŠKANI,
St. Mary's Seminary,
Lemont, Illinois.

V FOND ZA ZIDANJE DAROVALI

CALIFORNIA

San Francisco M. Vidmar.....\$ 3.00

ILLINOIS

Joliet Rev. S. Derengowski..... 100.00

Panama J. Ancel..... 1.00

Chicago A. Bogolin Sr..... 5.00

Anton Gregorich..... 10.00

Dr. Kastrola..... 10.00

J. Pichman..... 3.00

Podružnica SZZ, št. 2..... 25.00

Dr. sv. Štefana št. 1, KSKJ 100.00

Glavni odbor — Slovenske

Ženske Zveze..... 200.00

A. Ribnikar..... 2.00

Rev. V. Vodušek..... 20.00

J. Oblak..... 15.00

Gregor Gregorich..... 100.00

J. Tursich..... 3.00

A. Papesh..... 1.00

F. Starman..... 1.00

P. Mutz..... 2.00

L. Košnik..... 100.00

J. Sever..... 100.00

Dr. sv. Jurija..... 25.00

Dr. sv. Cirila..... 5.00

F. Vidmar..... 4.00

J. Bjankini..... 5.00

Aurora K. Rudman..... .50

Lemont Medeni picnic..... 600.00

A. Korelc..... 20.00

MICHIGAN

Calumet Dr. sv. Petra št. 30, KSKJ. 5.00

Detroit Dr. Marije Pom. 176, KSKJ 10.00

C. Slemmer..... 5.00

L. Schwasberg..... 5.00

MINNESOTA

Eveleth J. Kostelic..... 1.00

K. Skul..... .50

NEW YORK

New York City F. Levstik..... 9.50

OHIO

Burton J. Adamič..... 1.00

Cleveland A. Bandi..... 1.00

J. Bunot..... 1.00

M. Draz..... 7.00

A. Grdina..... 10.00

M. Kogovšek..... 1.00

F. Marolt..... 6.00

Rev. Julius Slapšak..... 10.00

Dr. sv. Lovrenca, št.63 KSKJ 5.00

PENNSYLVANIA

Morgan A. Knez..... 1.00

M. Usnik..... 2.00

K. Zagar..... 1.00

Dr. sv. Jeromina 153, KSKJ 10.00

WISCONSIN

Ashland A. Oratch..... .50

Milwaukee Romarji..... 15.00

Sheboygan A. Bregar..... 7.50

Neimenovani..... 107.00

KRAMLJANJE NA ZAPEČKU

P. Bernard.

CHICAGO, ILL. — Piše Barbara Omahne. — Želim srečno novo leto listu in se lepo zahvaljujem za prelepo povest Cvetje med trnjem. Tudi povest o sv. Neži obeta biti prav lpa. Na kaj pisal. Meni je dolgčas po njegovih zanimivih vrsticah. (Mr. Leskovec, ali berete to? Kaj pravite?)

S. PAULO, BRASIL. — Piše Franjo Cotič. — Od g. Kastelca iz Buenos Airesa sem prejel pismo, v katerem mi sporoča, da je v Ave Marija Koledarju za 1939 neki gospod Matevž Leskovec iz Clevelanda priobčil prav čedno razpravo pod naslovom "To in ono iz Brazilije." Gospod župnik Kastelic me prosi, naj bi kaj podobnega

spisal za list "Duhovno življenje", ki mu je on urednik. Svetuje mi, naj Vam pišem in prosim za izvod omenjenega Koledarja. Žal, ne morem Vam denarja poslati, ker je od tu zabranjeno vsako pošiljanje denarja v inozemstvo. Upam pa, da mi boste kljub temu prošnjo uslišali. Že naprej se Vam prav lepo zahvaljujem. Z odličnim spoštovanjem. (Seveda smo Koledar takoj poslali in s ponosom smo mislili zraven na našega Matevža v Clevelandu. On se pa drži kot bi same leskovke užival od adventa naprej...)

JERUZALEM, PALESTINA. — Piše Rev. Adolf Čadež OFM. — Prav lepa hvala za Koledar 1939. V resnici je prav dobro sestavljen. Posebno me je zanimalo poročilo o Rev. Smoletu

in Rev. Mikšu. Bila sta oba moja sošolca na gimnaziji v Ljubljani. Gospod Smole je bil jako nadarjen in je bil nekaj časa v celem razredu prvi. Pozneje se nisama več videla. — Da imamo pri nas hude nemire že dve leti in pol, Vam ni neznano. Da Anglež toliko časa ne zatre s silo punta, je vzrok ta, ker lavira med Judi, ki so njegovi bankirji v Londonu, in med Arabci, ker so mohamedani v Indiji — okoli 70 milijonov — njegovi najboljši zavezniki. Zdaj se je pa vendar odločil, da bo punt zatrl. Vsak dan polovi lepo število Arabcev in da krivce postreliti. Judje so pa več ali manj potuhnjeni. Mi vsi seveda pri teh razmerah mnogo trpimo. — Jaz sem bil to leto bolan za smrt. Prevideli so me z vsem. Sladkorna bolezen. Zdaj sem menda kar dober, toda gotovega ni nič. Lep pozdrav vsem znanim in srečno novo leto!

GREAT FALLS, MONT. — Piše Ignac Trunkel. — Dajte mi malo prostora v listu, da še malo poberklam, ker sem jaz začel in zanesel to reč v Ave Marijo. Saj to vem, da vsi radi berete v listu, kar jaz napišem. Na sveti večer smo imeli v tem mestu pet cerkva natlačenih. Bilo je videti, da je ves svet tisti večer katoliški postal. Samo snega še ni bilo zvečer, zjutraj je prišel in nam pobelil Božič. Zdaj pa tudi jaz pošiljam eno staro pesem, ki smo jo peli pred mnogimi leti.

MARIJA Z OGERSKEGA GRE

Marija z Ogerskega gre,
s te svete žalostne Gore.
Marija pride do morja,
prelepo prosi brodnarja:

Prepelji me za božji lon
in za nebeški zlati tron.

“Ne vozim jaz za božji lon
in ne zlati rajski tron.
Jaz vozim le za krajcerje
in lepe bele zeksarje.”

Marija križ zdaj naredi
in kar čez morje se spusti.
Pred njo se je razgrinjalo,
za njo se je zagrinjalo.

Brodnar začel je zdaj vozit',
pa čoln začel se je topit'.
“Nazaj, nazaj, Marija ti,
Marija Sedem Žalosti!”

“Pomagajo naj krajcerji
in lepi beli zeksarji!”

Tako se lačnikom godi:
Ne bodo poveličani,
Ne bodo v raj poklicani.

ŠMARTNO ob PAKI, SLOVENIJA. — Piše Franciška Tamše. — Zame je bilo preteklo leto zelo nesrečno. Kar se tiče pogorelostva, sem že pisala. V oktobru mi je pa ljubi Bog vzel dobrega moža, da sem sedaj popolnoma sama. Toda Bog vse prav stori, čeprav nam takrat ni po volji. Moj mož je dočakal visoko starost 87 let. Dobro je naredil Bog, da ga je vzel k sebi. Saj je mož že težko nosil svoja leta. Na smrt se je jako lepo pripravil in dvakrat je bil previden s svetimi zakramenti. To je moja največja tolažba. Naj v miru počiva.

FOREST CITY, PA. — Piše Mary Sivic. — Vsem naročnikom in bralcem tega lista lepo priporočam v molitev mojo umrlo mater Marijo Svigel o priliki druge obletnice smrti, ki je 15. januarja. Vam, draga mati naj pa da Bog vse dobro. Veselite se v nebesih vekomaj!

BARAGA, MICH. — Piše Margaret Osterman. — Mislím, da ne rabim hvaliti lista, ker imate gotovo že poln koš takih pohval. Ker pa iz tega Baragovega kraja že dolgo ni bilo nič, pa vseeno denite noter pozdrav od mene. Toliko rečem, da je Ave Maria najlepši in najkoristnejši mesečnik, kar jih imamo. Jaz pustim vse drugo, kadar pride, in ga hitim listat od kraja do konca. Bog daj blagoslov vsem v novem letu.

CLEVELAND, OHIO. — Piše Margit Kovgšek. — Prav vesela sem bila, ko sem videla v novoletni številki pod imenom “nove metle” 20 novih naročnikov. Sploh je podobno, da še vedno novi prihajajo. Pa tudi naša naselbina v Collinwoodu ne bo najzadnja. Kar takoj tu pošiljam dva nova. To je šele začetek. Jaz mislim, da se mora letos narediti posebna kampanja za nove naročnike, ki naj bo v znamenju LEMONT-SKEGA ZIDANJA. Vsaj en tisoč novih se mora dobiti in to ni nič nemogočega. Jaz bom storila, kar bo v moji moči. Zato tem potom apeliram najprej na katoliške ljudi v naši naselbini, da bi se lotili živahnejšega dela za širjenje tega lista, potem pa tudi na vse druge širom Amerike, naj isto storijo. Dragi mi Slovenci in Slovenke, kako vam kaj gre do srca ta moj poziv?

EVELETH, MINN. — Piše Antonija Nemgar. — Poravnavam račun še za ostale Koledarje. Zahvaljujem se ženam, ki ste mi pomagale pri prodaji. Danes se pa odpravljam v bolnišnico na operacijo. Upam, da se bom zdrava vrnila. Priporočam se v molitev.

HIBBING, MINN. — Piše Angela Mlakar. — Sedaj je mesec katoliškega tiska. Naj vsak skuša malo poagitrirati za list Ave Maria. Večkrat slišim, kako se ljudje menijo med seboj, češ, jaz sem že spet dolžan za ta list ali oni list. Ko pa vprašam, če ni morebiti tudi za Ave Marijo dolžan, pa pove, da je sploh nima. To je škoda, ker ta list je prav gotovo najlepši in nam vsem najbolj potreben. Slabi časi so res in težko je za denar, toda mnoge uči skušnja, da je malo kje denar tako dobro naložen kot če gre za naročnino listu Ave Maria. Torej ne pozabiti, da mora vsak naročnik zlasti v tem mesecu februarju priporočati ta list povsod, kjer ga še nimajo ali morebiti niti ne poznajo. — Pri nas v Minnesoti je jako mrzlo sedaj po Božiču. Pa saj pri nas smo vajeni mraza in snega. Kdor hoče kaj svežega zraka, naj kar k nam pride. Kdor pa noče, mu vseeno voščimo srečno novo leto.

ELY, MINN. — Piše Frances Skubic. — Pregovor pravi, da je dober list človeku najboljši prijatelj. Meni je pa moja Ave Maria najboljša prijateljica. Ta list mora biti pri vseh naših družinah med prvimi. Tudi lepe pridige, ki nam prihajajo po radio z Gilberta, zelo radi poslušamo. Iskrena hvala, Father Schweiger. Naj Vas Bog spremlja s svojim blagoslovom, da boste mogli nadaljevati to važno delo v vinogradu Gospodovem.

CLEVELAND, OHIO. — Piše Anica Kraus. — Božič smo prav veselo obhajali. Imeli smo tudi toliko snega, da je bilo Božiču podobno. Toda kaj ko je tako hitro skopnel. Na novega leta dan ga že ni bilo nič. Še sedaj smo brez snega in je bolj podobno aprilu kot januarju. — V nedeljo 8. januarja so imeli možje Najsv. Imena tn v cerkvi sv. Kristine skupno sveto obhajilo. Prišli so v tako ogromnem številu, da se je vse čudilo. Fantje in možje! S tem ste pokazali veliko ljubezen do Boga in Imena Jezusovega. Zvečer so nam pa Mr. Grdina kazali slike iz Amerike in stare domovine. Bile so jako zanimive. Lepa hvala, Mr. Grdina!

WAUKEGAN, ILL. — Piše Ivana Gregorka. — Bom pa kaj malega napisala. Letos so

se naši možje odrezali. Sedaj so oni krona. Takoj prvi je rekel: Ja, Ave Maria Koledar pa mora biti v hiši. Le sem ž njim! Drugi je dejal: Mama, le noter pridite, bom jaz kupil Koledar, ko ga ona ni hotela. Sem hud nanjo. Tretji: Seveda bom kupil in poslal ljubljene materi v stari kraj. Četrti: Saj ne bi kupil, pa moram, ko imaš tak jezik, da te ne morem spraviti od vrat. In tako je šlo naprej. Zdaj bi pa nekaj svetovala, čepram vem, da nimam besede pri tem. Ampak iz skušnje govorim. Naj bi izšel Koledar vsaj en teden bolj zgodaj. In tudi več angleškega branja naj bi imel. Ljudje imajo takoj izgovor pri roki: Jaz berem samo angleško . . . In še nekaj povem. Večkrat me kar gane. Ponudim Koledar človeku, ki ne spada k nobeni fari. Brez veselja ga vzame, ko pa vidi podobo Matere božje na platnicah, mu pa Koledar kar v rokah ostane. Ne more ga dati nazaj . . . O, naš narod ljubi Mater božjo, pa sam ne ve, da jo ljubi . . . Res sem napravila precej korakov, preden mi je zmanjkalo Koledarjev, pa hvala in priznanje gre dobrim ljudem, ki so ga kupili. Mrs. Barle se počasi vrača zdravje. Je še v bolnišnici, ko to pišem. Vsem najlepše pozdrave!

ROCKDALE, ILL. — Piše Mary Kastelec, zastopnica. — Povem resnično zgodbo slovenskega rojaka, ki sem jo slišala od njega, ko sem prišla kolektat naročnino za list Ave Maria. Povedal je takole: Pred nekaj leti se nisem dosti brigal za katoliške liste in tudi drugače sem bil prav mrzel katoličan. Na prigovarjanje zastopnika sem se pa naročil na list Ave Maria. Odkrito povem, da sem potem začel popolnoma drugačno življenje. Bolj ko prebiram ta list, rajši ga imam. Vedno mi je premajhen. Veselje imam do vere in življenja. Zadovoljen sem in vesel, da mi je do sreče pripomogla Marija, odkar sem naročnik tega prekornega lista, ker poleg dobrega branja dobim tudi korist od sv. maš, ki se berejo zame v Lemontu. — Tako mi je pravil ta mož. Mislila sem si, koliko dobrega bi mi naročniki tega lista še lahko storili, če bi se bolj pobrigali za to, da bi Ave Marija prišla še v marsikatero hišo, kjer je dosedaj nimajo. Ta mesec je mesec katoliškega tiska, premislimo, kaj lahko naredimo. Zdaj pa še priporočam v molitev dolgoletnega naročnika, Franka Vidica, ki je tukaj umrl previden s svetimi zakramenti.

NAŠ STRIČEK

Dragi Striček:—

Brala sem pisma v Vašem kotičku in Vam še jaz napišem par vrstic. Vidim, da Vam pišejo samo deklice pa malo fantje. Tukaj v Clevelandu imamo lepo vreme. Zdaj v januarju bomo imeli že četrtrič igro: Župnik iz cvetočega vinograda. Če bi jo Vi videli, bi se morali smejati in jokati. Hodim k petju k Fathru Jagru. Naš zbor se imenuje Baraga Juniors in imamo prosto vstopnino. Zdaj bom pa končala te moje vrstice z najlepšimi pozdravi. Sem morebiti že prevelika za pisma našemu Stričku, pa sem vseeno pisala. Stara sem 15 let.
Emily Arko, Cleveland, O.

Dragi Striček:—

To je moje prvo pismo, ki ga Vam pišem. Večkrat sem že mislila pisati, pa sem se bala, da bo šlo moje pismo v koš. Stara sem 11 let. Hodim v šolo Matere božje na deseti cesti. Sem učenka šestega razreda. Moja učiteljica je S. Karolina. Če bom zdrava, Vas pridem z mojo mamo pogledat. Bi rada videla, če ste res tak kot tukaj na Vašem kornerju v Ave Mariji. Vas pozdravlja
Dorothy Dolinar, Waukegan, Ill.

Dragi Striček:—

Zopet se oglašava Vaša Vikica iz Newburga. To leto je sedaj prvokrat, da pišem. Zato voščim vsem prijateljem in čitateljem tega kotička srečno in blagoslovljeno novo leto. Upam, da bo Vaš kotiček bolj napolnjen to leto kakor lani. Kje ste pa "boys"? Skoraj nikoli ni glasu od katerega od vas. En sam je pisal zadnji mesec. Vsaj ta je pokazal, da nismo samo deklice povabljeni pisati. Kje ste pa drugi? Pa pravijo fantje, da smo deklice lene. Le v kotiček pogledajte, pa boste videli, kdo je len. Come on, boys, boost Naš Striček Corner as well as the Junior's Friend's Corner. Just imagine the poor sweet man Naš Striček seeing all the letters piling in from BOYS and girls, and all for the Junior's Friend. Can't you be kind to Naš Striček too! Come on boys and girls! Make this year of 1939 a very happy one for Naš Striček!

Veste, dragi Striček, jaz komaj čakam na Ave Marijo, da pogledam v Vaš kotiček. Pa dostikrat mi je hudo, ko zagledam kotiček popolnoma prazen. Če pa moram jaz pisati vsak mesec, pa bom. Ampak vem, da ni potreba, ker tudi drugi lahko pišejo.

Naš "Ave Maria Club" še napreduje. Na božični ponedeljek smo imele Christmas Party. Prav lepo smo se imele. Zal, da ste Vi in Junior's Friend tako daleč od nas.

V imenu vseh Čričkov pa želim čestitati našemu pe-

vodju g. Zormanu k proslavi, ki mu jo je priredil Jugoslav University Club 15. januarja. Ljubljani naš učitelj, mi smo ponosni na Vas!

Zdaj pa pozdravljam vse prijatelje in še enkrat kličem: Boost Naš Striček Corner. Pozdrav, dragi Striček!

Vaša Vikica iz Newburga.

Dragi Striček:—

Ker ste mi svetovali, naj kaj slovensko pišem, se vdajam Vaši volji, čeravno mi ne gre tako gladko. Lepa hvala za božično karto. Božične praznike smo veselo obhajali. Šli smo k polnočni sveti maši in naše tetke so bile dobre Santa Claus za nas male.

Tisto Baragovo molitvico tudi molim vsak dan, ki je priporočena v Ave Mariji. Sprejmite moj mali dar 25c za zidanje. Najbrž bodo tudi drugi dečki in deklice vzeli na znanje in me bodo posekali, da bodo več poslali. Veliko bralcev tega lista ima gotovo več denarja na razpolago kot jaz.

Zdaj pa pozdravljam Vas, dragi Striček, kakor tudi vse mlade bralce in bralke Ave Marije.

Lilica Adamič, Burton, O.

Dragi Striček:—

Zdaj bom povedala kaj od Morgantowna. Vreme imamo mrzlo. Imamo tudi sneg. Moj oče je dobil državljanski papir. Jaz sem vesela, da ga je dobil. Imamo tudi svete maše v Morgantownu. Pride gospod iz Martinsville vsako drugo nedeljo v Morgantown. Jaz hodim v javno šolo. Sem predaleč od katoliške šole. Bi rada šla, pa ne morem. Zdaj pa pozdrav od

Frances Zupančič, Morgantown, Ind.

Dragi Striček:—

Moja sestra Betty tam gori v Sheboyganu komaj čaka, da ji kaj napišem. Namesto da bi kaj napisala njej, sem se odločila, da Vam, Striček, kaj napišem in bodo lahko tudi domači brali.

Kaj pa Vi delate, Striček? Ali ste jako "busy" zdaj? Mislim, da zunaj nimate veliko delati zdaj, ko imamo sneg. Saj je menda tudi na drugo stran hriba zapadel sneg? (Mičkeno!)

Upam, da je Miklavž Vas obiskal. Nas je prav bogato obdaril.

Imeli smo dva tedna za božične počitnice. Meni se zdi, da je vse prehitro minulo. Zdaj se pa bo ta šola začela. O groza! O joj! Vsi kažemo take dolge obraze, kadar kdo kaj reče od šole. Ali ste tudi Vi tako radi imeli počitnice? Mi komaj čakamo da dobimo vsaj eden dan, kadar se lahko oddahnemo. Zdaj ko je mrzlo, je veselje se peljati z avtobusom v Joliet v šolo. Kaj bi bilo, če bi morali hoditi toliko milj v takem mrazu? In povem Vam, prijatelji Stričkovi, da kadar je mraz v Lemontu, imamo res mr-r-r-raz! Kajne, Striček? (Mhm!!)

Ker nimam veliko drugega pisati, bom voščila Stričku in vsem njegovim malim prijateljem prav veselo in blagoslovopolno novo leto! Kaj več drugič!

Pozdrav!

Alvina Horzen, Mt. Assisi, Lemont, Ill.

Z ODPUSTKI OBDAROVANE MOLITVE

P. Bernard

Z VSAKO dobro molitvijo si naberemo več ali manj odpustkov. To se pravi, z vsako dobro molitvijo si skrajšamo časne kazni, ki ostanejo še potem za nas, ko nam je bil greh sam že odpuščen. Samo Bog pa je tisti, ki ve, kako velika ali kako majhna mera kazni se nam odpusti.

Cerkev ima pa ključke do božje zakladnice, zato z božjim pooblaščenjem lahko posameznim molitvam določuje mero zbrisanih kazni. Seveda to pod pogojem, da dotične molitve zares dobro opravimo. Zlasti moramo imeti resnično skesano srce in trdno voljo, da se hočemo nadaljnjega greha resno ogibati.

Raznim molitvam je določena različna mera izbrisanih kazni. Nekatere imajo celo dovoljen popolni odpustek, kar pomeni, da se nam po dobro opravljeni taki molitvi vse časne kazni zbišejo. Druge imajo samo nepopolne odpustke, morebiti sedem let ali kaj takega. To se pravi, po dobro opravljeni taki molitvi se nam odpusti toliko časnih kazni, kolikor bi si jih odslužili, ako bi po navadi prvotne krščanske rerkve sedem let delali več ali manj javno pokoro. Končno moramo seveda tudi v tem primeru reči, da le Bog sam ve, za koliko se nam kazni v resnici zmanjša.

Ko govorimo o molitvah, ki so obdarovane z odpustki, je treba še nekaj drugega vedeti. Ko Cerkev obdari kako molitev z odpustki, tisto ne velja za vse večne čase. Velja le tako dolgo, dokler Cerkev svoje odločbe ne spremeni. Spremeni jo pa lahko vsak čas, saj ima za ot oblast. Tudi pogoje za pridobivanje odpustkov lahko vsak čas spremeni in to tudi res večkrat napravi.

Lahko je tedaj mogoče, da tebi tvoj molitvenik, ki je že precej star, napoveduje, da za to ali ono molitev, če jo opraviš tako in tako, prejmeš toliko odpustkov. V resnici pa ni več tako, ker je med tem Cerkev stvar že spremenila.

molitvenik na ogenj in šel takoj novega kupiti,

Kaj boš pa zdaj? Ali boš vrgel svoj stari da najdeš pravilno mero odpustkov v njem? Ni treba. Lahko se namreč zgodi, da je Cerkev kaj prenaradila prav zadnje dni, morebiti prav ta-

krat, ko je bil najnovejši molitvenik še v tiskar-deti do vseh podrobnosti, koliko odpustkov ni . . . Kaj torej? Saj tebi ni treba ravno ve-utegneš dobiti za to ali ono molitev. Dovolj ti je, če veš: Ta molitev je obdarovana z odpustki, hočem jo opraviti v ta namen, da se odpustkov udeležim. Bog prav gotovo ve, kaj je med tem Cerkev določila, in ti bo naklonil zbrisanj kazni po najnovejši določbi v Rimu.

Za nekatere molitve naj pa tukaj povemo, kako so bili spremenjeni njihovi odpustki ali pa pogoji za njihov prejem.

Vzemimo litanije Matere božje, ki jih poznamo pod imenom Lavretanske. Do nedavno je bilo zahtevano, da za prejem odpustkov moliš te litanije le do zadnjega: Jagnje božje, ki se nas. Zdaj pa je prišla določba, da je treba h odjemlješ grehe sveta — z odgovorom. Usmili koncu moliti še sledeče:

Prosi za ns sveta božja Porodnica,
da postanemo vredni obljud Kristusovih.

Molimo!

Podeli nam, svojim služabnikom, prosimo, Gospod Bog, da se bomo vedno veselili zdravja na duši in na telesu, in da bomo po častitih prošnjah blažene Marije, vedno Device, sedanje žalosti rešeni in večnega veselja deležni. Po Kristusu, Gospodu našem. Amen.

Druga važna sprememba je naslednja.

Učili smo se, da je treba za prejem posebnih odpustkov med povzdigovanjem pri sveti maši oči imeti na sveti Hostiji, ko izgovarjamo besede: Moj Gospod in moj Bog! Zdaj gledanje na Hostijo ni več zahtevano. Bile so namreč pritožbe, da v velikih cerkvah ljudje niso mogli vedno videti Hostije. Tudi kratkovidni se niso mogli udeleževati tega odpustka. In še iz drugih razlogov so prihajale v Rim prošnje, da bi se ta zahteva umaknila. Tako je prišlo do te spremembe.

Naj omenim, da je odpustek za izgovarjavo prej navedenih besed med povzdigovanjem, ali tudi samo pred izpostavljenim sv. Rešnjim Telesom vselej sedem let, enkrat na teden na popolni pod navadnimi pogoji (sveto obhajilo.)

Se enkrat bodi povedano, da javnih zahval ne moremo prinašati, ako ni celega in polnega imena pri njih. Tisti, ki ste ta mesec poslali zahvale brez podpisa, oprostite, da ne najdete zahval tiskanih. Drugič se podpišite!

IZ ŽIVLJENJA SIBIRSKEGA MISIJONARJA

P. Hugo.

(Konec.)

A kaj zdaj? V spodnji obleki, brez hrane, sredi zimske samote, kdo ve, kako daleč naokoli? Treba se je bilo hitro obrniti. Naj bo, kar bo, v najslebšem slučaju smrt od lakote in mraza. Zasedla sta konje in v galopu odbrzela po gorskem hrbtu, če morda naletita kje na kake nomadske Kalmike. Vse premrle noge sta že imela, ker sta jih jahaje neprestano skozi sneg vlekla. Vendar ni trajalo dolgo, ko sta res naletela na Kalmike, ki so ju gostoljubno sprejeli v svoje kočice. Ker je imel zdravnik uradno kapo na glavi, čeprav je bila ostala uniforma čudna, so imeli pred njim še poseben respekt. Odredil je, da so šli nekateri v bližnjo vas po obleko, drugi pa k reki, če bi bilo kako mogoče še ostale z blagom vred rešiti. Čez nekaj ur je bila vsa družba z vsem premoženjem zopet skupaj in je nadaljevala svojo pot. Spremljevalec Fedor je tako spretno vodil splav, da so mogli ob nekem ovinku pristati in vse rešiti.

Pa tudi doma v Tomsku Rev. Gromadski prav za prav ni bil župnik, kot se je uradno imenoval, dasi ga vlada ni nikoli kot takega potrdila, ampak je bil misijonar. Najgrenkejše misijonske žrtve so ga čakale doma. Tomsk je bil zbirališče in izhodišče izgnancev za razne kazenske kolonije. Vsak teden jih je tja došlo okrog 150. Na leto približno 13.000. Med njimi so bili seveda tudi mnogi katoličani, lasti Poljaki. Tu so morali od enega do štirih tednov šakati, preden so jih razdelili v manjše skupine in jih razposlali v notranjost dežele. Tiste tedne so morali prebiti v koncentracijski ječi ali bolnišnici. V ječi je bilo prostora za 800 izgnancev, a jih je bilo včasih do 2000 v njej. V bolnišnici je bilo mesta za 40—50 bolnikov. V sili so jih spravili pod streho 400—500. Že iz tega se vidi, kaka gnezda so morala to biti. Sami vladni uradniki so priznavali, da so take luknje za pse preslabe.

Tu je bilo za Rev. Gromadskija pravo misijonsko polje, na katerem bi bil ponovno kmalu postal žrtev ljubezni. Štirikrat si je našel tufus. Prav tolikokrat tudi zdravnik Dr. Oresko. Ni žudno. Kajti nesnaga je visela od izgnan-

cev in bolnikov, ki so bili v teh brlogih natrpani kot sardine. Zrak je bil tak, da bi bilo treba posebne maske, če bi bil kdo hotel delj časa v njem vztrajati. Dr. Oresko je moral službeno pogosto v bolnišnico in se je že nekoliko privadil smradu. A je bil često tudi zanj preneznosen. V takih slučajih se je po vseh štirih plazil od bolnika do bolnika. Če je vstal, se ga je lotila omotica. Neredko je po štirikrat na dan padel v nezavest, da so ga morali nesti ven in z mrzlimi obkladki zopet spraviti k zavesti.

Enako se je godilo Rev. Gromadskiju, ko je hodil bolnike previdevat in izgnance tolažit za nadaljnjo križevno pot. Tudi on se je po vseh štirih plazil od bolnika do bolnika, ki so ležali po tleh kot Matjaževa vojska. Najsvetejše je imel kar v burzi okrog vratu, ker ni bilo mesta za kako mizico. Ko je na tleh leže tega ali onega spovedoval, je pogosto njegov sosed v deliriju bruhal in pljuval vanj in ga še drugače onesnažil. Vse moči je moral napeti, da se je vzdržal pri zavesti in opremil umirajoče za pot proti lepšemu cilju. Saj smrt je bila zanje dobrodošla rešenica. Edino kar je mnogim grenilo slovo, je bila skrb za drage, ki so jih imeli s seboj, kajti zapuščali so ženo, moža, otroke, ne da bi vedeli, kam jih bodo od tam gnali. To gorje gledati, ne da bi mogel kaj prida pomagati, ker je bil sam izgnanec in kaznjenelec, to je bilo za Rev. Gromadskija večja in grenkejša žrtev ko vsi drugi misijonski naporji in vse nevarnosti, ki jih je bilo njegovo življenje tako polno.

Opisani doživljaji sibirskega misijonarja Rev. Gromadskija so zgovorna priča, da dobri pastirji, ki so pripravljani življenje dati za svoje ovce, še žive. Saj on je samo eden izmed tisočev, ki za eno samo dušo, ki je v sili, tvegajo vse. Priča so pa tudi, da katoličan šele v takih okoliščinah, kot so živeli in še žive sibirski izgnanci, prav spozna blagoslov vere in njenih oznanjevalcev. Pa še nekaj pričajo. To, da božji mlini sicer počasi meljejo, pa temeljito izmeljejo. Carka Rusija, ki ima na vesti vse to gorje tisočev in tisočev nedolžnih žrtev, je prejela zaslužen kaznen. Zadnji car je svoje in svojih prednikov grehe plačal s smrtjo. Enako mnogo drugih odgovornih iz višjih vladnih krogov. Stotine so morale po boljševiskem prevratu nastopiti križevno pot v Sibirijo, po kateri so prej tako brezsrčno druge podili. In kdo ve, koliko nekdanjih boljševiskih mogotcev že da-

nes v Sibiriji zdihuje. Morda ni več daleč čas, ko bodo morali komunisti, ki so danes še v sedlu, v večjih masah romati tja ko nekdaš Poljaki.

Le blagovestniki pravice in ljubezni, po vzoru Rev. Gromackija, so graditelji jasne bodočnosti ruskega in vsakega drugega naroda. To naj bi vsak naord po tolikih žalostnih skušnjah vendar enkrat spoznal, če noče da bi ga razni krivi preroki "osrečili" s komunističnimi fašističnimi, absolutističnimi in sličnimi nebesi. Samo resnica, pravica in ljubezen od zgoraj ožarjene kažejo pravo pot v tukajšnji in onstranski raj.

KRIŽEM KRALJESTVA KRIŽA

Katoliške višje šole.

V čikaški škofiji beležijo velik prirastek. 1.881 učencev je letos več v 75 katoliških višjih šolah v čikaški škofiji, več kot kdaj poprej. Devet katoliških kolegijev in univerz ima isto število učencev. Blizu 13.000 jih je. Ljudskih ali elementarnih šol je 395, katere obiskuje 158.565 učencev.

* * *

Zgled delavnosti tudi za nas.

Dasi je Rutherford sovražnik naše Cerkve, nam služi lahko za zgled v agilnosti in propagandi. Izdal je lani brošuric v številu 25 milijonov in poleg teh tiska še dva lista: "The Watchtower" in "The Golden Age", ki imata večjo cirkulacijo nego jo imajo vsi naši katoliški listi v Ameriki skupaj, naj bodo dnevnik ali tedniki. Kako to doseže? Z denarjem in z ljudmi. Njegovi agenti potrkajo na tisoče hiš dnevno, v vsaki državi do najoddaljenejših kotov dežele.

* * *

Duhovniški naraščaj v Nemčiji.

Kljub temu, da tako preganjajo duhovski stan, se mladeniči še vedno v velikem številu odzivljajo klicu v duhovniški stan. V Monakovem n. pr., kjer živi ognjeviti kardinal Faulhaber, ki se je že tolikokrat postavil po robu proti-cerkveni gonji nazijcev, je letos stopilo v semenišče več kandidatov kot kdaj poprej, odkar semenišče obstoja.

* * *

Beseda kredita Coughlinu.

Na veliki konferenci clevelandskih mož je benediktinski opat Gmuca naglašal potrebo, da vstane še več takih mož v našem javnem življenju kot je Coughlin.

"Mnogi nasprotujejo," je dejal, "temu apostolu socialne pravičnosti in krščanskih principov, jaz pa pravim: da bi jih bilo le še več takih. Toliko protikršćanstva je v literaturi, toliko protikršćanskega na radiju in časopisih. Vsak govornik in socialni delavec, naj bo tudi nekoliko radikalen, nam je danes krvavo potreben."

* * *

Hinavščina brez primere.

Neki odbor za špansko republiko pošilja te dni pismo, v katerem črno na belem trdi, da ima religiozno življenje naroda prost razmah v rdeči Španiji, da so vse cerkve odprte, da se v njih maše bero itd.

Za tako neumne nas imajo, da nas smatrajo za ribice, ki bodo šle za črvički takih trditev. Ze zemo, kam pes tačko moli. Podpise hočejo, da bi lažje prepričali naš kongres, da dovoli izvoz orožja v rdečo Španijo. Da bodo potem še lahko poklali ostale duhovnike, škofo n redovnice.

DAROVI

ZA LIST IN MARIJO POMAGAJ — Po \$5: A. Novak. — Po \$2: M. Česnik. — Po \$1: M. Zalteel, N. N., A. Terlep, Mrs. J. G. — Po 50c: M. Fraus, M. Sivic, Neim., A. Kumel \$1.25.

ZA LUČKE PRI MARIJI POMAGAJ — Po \$1: M. Spehar, M. Dolinšek, Mrs. Patyer, N. N. Canada. — Po 50c: F. Tomsha, Mrs. Zagar, A. Rožnik, A. Heller, M. Bluth, B. Adamich, J. Skender, M. Tonko, M. Spendal, M. Ahlin, J. Markovitz, F. Kozele, Mrs. Masel, M. Petach, M. Tomažič. — Po 25c: M. Fraus, J. Kastelic, M. Judnič. — Po 20c: M. Slabodnik. — Po 10c: M. Schuster. A. Kumal 25c.

APOSTOLAT SV. FRANČISKA — Po \$10: J. Korelc, J. Klun.

SV. MAŠE — Po 10: F. Hart. — Po 2: M. Zagar, A. Skender, M. Bizjak, A. Berus, M. Russ, M. Slabodnik, F. Cankar, A. Verhovec, C. Gregorič, A. Hočevar. — Po 1.50: A. Kumel. — Po 1: A. Zabukovec, J. Papesh, J. Smrekar, M. Hochevar, M. Panjan, M. Smrekar, S. Jenko, F. Tomša, M. Punčar, A. Gliha, Mrs. Moren, A. Pucel, M. Papesh, A. Galecki, L. Anžiček, M. Sivic, N. Butcher, Mrs. Uršič, A. Pasarić, B. Sedmak, Mrs. Judnich, M. Sajovic, M. Tanko, A. Collins, R. Ujčić, F. Tomšič, J. Dubovietz, A. Kocman, B. Sedmak, M. Slabotnik, F. Svete, B. Mlakar, M. Tomažič, P. Križmanič.

Cerkev sv. Štefana—glavni altar.

K temu lepemu altarju hodijo Boga častit naši predobri dobrotniki fare sv. Štefana, ki so ravno zadnji teden končali svojo zbirko za naš novi kolegij. Zbirka znaša nad 2000 dolarjev, v darovih.

KOČA STRICA TOMA

Amerikanska povest.
POSLOVENIL FR. MALAVAŠIČ.

I.

LJUBEZEN V SUŽNOSTI.

VVZHODNEM delu Kentuške države ležita nekaj ur drugo od drugega dve posestvi, katerih lastnika sta se v tridesetih letih prejšnjega stoletja imenovala Želbij in Haris. Oba sta imela precej sužnjeve, kateri so jima ali delali an polju ali pa opravljali domača dela.

Ta dva moža si nista bila enaka ne v dušnih lastnostih ne v imetju. Gospod Haris je bil bogat in dober gospodar, toda pri tem silno samopašen in je s svojimi sužnji ravnal z grozno, neusmiljeno ostrojtjo. Vsa njegova dejanja so kazala krepkodušnega moža.

Gospod Želbij je bil v vseh rečeh ves drugačen. Sicer je bil tudi bogat, pa z marsikatero nepremišljeno potrato, in ker ni bil vajen nikakoršnega reda, je s časoma zabredel v dolgove; in ta čas, o katerem se govori tukaj, so narasli njegovi dolgovi, katere plačati je bil siljen, ne da bi bil vedel poravnati jih s čim in kako. Njegova tako pametna kakor bistrournna in ljubeznjiva žena bi si že vedela najti pomoči; pa ni se ji razodel, temveč se je delal kakor da bi kdo ve kako trdno stal in bil brez vsake skrbi. Tako se ji o njegovih tačasnih zaprekah še sanjalo ni. Ker mu je bila dobrosrčnost prirojena, ni le milosrčno in rahlo ravnal s svojimi sužnji, temveč privoščil in naklonil jim je še marsikaj, kar bi lastniki sužnjeve v soseski nikakor ne bili storili. Še ostro grajali so ga zavoljo tega. Prav za prav pa je bila nekaka nemoškost poglavitni značaj njegovega bitja, kar se pa o njegovem najstarejšem otroku, trinajst let starem Juriju Želbiju, ni moglo reči ali misliti. Dasiravno je bil tako mlad, razodeval je že veliko trdnost in je bil v vseh rečeh bolj materi podoben.

Med sužnji gospoda Želbija je bil posebno eden, Tom z imenom, katerega bi mogel vsakdo, da tako rečem, v resnici imenovati pošteno in zvesto zamoško dušo. Že več let je bil pri tem gospodarju in ta mu je zaupal toliko, da mu je izročil vodstvo svoje kmetije, mu dal denarje izterjevati, konje in živino kupovati in sploh v hiši in na polju ravnati po svoji volji.

Nikoli mu ni bilo treba žal biti, da mu je vse zaupal; spoznal je namreč, da je Tom dosti boljši gospodar kakor on sam. Nekega dne ga pošlje v Cincinnati, glavno mesto sosedne države Ohio, da bi tam oskrbel njegove opravke in zanj prevzel 500 dolarjev. Drug posestnik bi si nikakor ne bil upal storiti kaj takega; ker sužnji, kateri uidejo iz Kentukija, grede navadno najprej v Ohio, ker od ondot morejo najhitreje priti v Kanado in so tako za vselej v varnosti. In tukaj je bila s 500 dolarji dvojna priložnost za beg, ker ni bilo samo lahko uiti, ampak tudi prav lahko priti v Kanado. Pa gospod Želbij si je brez pomišljanja upal, ker je dobro poznal svojega človeka. Rekel mu je pri odhodu samo: "Tom, zaupam ti, ker vem, da si kristjan, in me zategadelj ne boš goljufal." Teh besed bi pa še treba ne bilo, ker Tom ni mislil na beg, še manj goljufati gospodarja. Natanko je opravil svoje naročilo ter se povrnil o pravem času. Še le pozneje je zvedel gospod Želbij, da so Toma v Cincinnatu jako nagovarjali, naj lepo priložnost obrne v svoj prid in pobegne v Kanado. Toda Tom jim je odgovoril: "O, tega ne storim! Moj gospodar vame zaupa in zavoljo tega naj ne trpi nobene škode!"

To in še druga znamenja zvestobe poštenega sužnja so tako omečila gospodarjevo srce, da je sklenil, bržko bi se njegove gospodarstvene razmere le nekoliko zboljšale, Toma popolnoma oprostiti sužnosti.

Tom je bil ožejzen in oče treh otrok. Njegova žena, ki je bila ž njim enakega srca in duha, bila je sicer tudi sužnja, pa enako dobro je njen gospodar ravnal ž njo, in ker je bila dobra kuharica in gospodinja, imela je še dosti boljše od drugih suženj pri njem. Kloa ji je bilo ime. V celi hiši je nihče ni imenoval drugače, ko "teta Kloa", kakor so tudi njenega moža navadno le "stric Tom" imenovali.

Tom je bil trdnega života in neutrudljiv delavec; živel je prav zmerno in žganja in drugih vpijanljivih pijač nikoli ni pokusil. Seveda so mu bile vse njegove dobre lastnosti prirojene; pa utrjene in še bolj obdelane so bile v njem šele po krščanski veri.

Tom je s svojo družino prebival v majhni pa vedno snažni koči za dvoriščem. — Ko je opravil delo, je bilo zvečer njegovo edino veselje, vaditi se v pisanju, pri čemer mu je pomagal mladi Želbijeve Jurij; potem je pa s svojimi in z drugimi sužnji, ki so bili z njim enega duha, opravil večerno molitev. Najprvo so zapeli pesmico, potem pa molili za časno in večno srečo pričujočih in nepričujočih, posebno pa za Želbijevo rodovino. Tako mu je preteklo že več let v miru, veselji in srečni zadovoljnosti. Oh! Tomu se ni dozdevalo, da je konec tega srečnega časa pred durmi!

Kakor se je Tom odlikoval pred vsemi moškimi sužnji, tako je bila Eliza med ženskimi prva. Bila je brhka kvaterona. Ko je bila osem ali devet let stara deklica, jo je kupil gospod Želbij v New Orleansu ter jo podaril svoji ženi. Gospa Želbijeve je skrbela z materinsko ljubeznijo za otroka; dala jo je poučiti v krščanski veri in priučiti ženskih del, ter jo je napeljevala k pobožnosti. Bolj ko je Eliza rasla in bolj ko so se razvijale njene lepe lastnosti, toliko manj je mogla njena gospodinja biti brez nje; ravnala je z njo kot s prijateljico. Seznanila se je z mladim kvateronom, kateri je bil sicer tudi suženj, pa je imel enako lepe lastnosti kakor ona, ter se je sam brez druge pomoči olikal tako, da je mogel v tem oziru osramotiti svojega gospodarja, kakor tudi mnogo svobodnih. Bilo mu je ime Jurij in po njegovem gospodarju so ga imenovali Jurij Haris. Njegov gospodar je bil spredej imenovani posestnik Haris.

Zgodi se dostikrat, da kmetovalci ali tovarnarji od svojih sosedov najamejo sužnje, posebno če obetajo dobro plačilo, katerega pa — seve — ne dobi suženj, ampak njegov gospodar. Ko se je Jurij seznanil z Elizo, je bil tudi tako v bližnji tovarni najet, in ker je imel zavoljo svoje posebne spretnosti mnogo svobode, mu je dovolil gospodar, da je hodil na vas v sosesko na Želbijevo posestvo. Bolj ko sta se Jurij in Eliza spoznavala, bolj sta se sprijaznila; to je ugajalo Želbijeve gospej in kmalu ju je poročil duhovnik. Dva otroka tega zakona sta umrla še prav majhna, samo najmlajši, prav ljubezniv deček, Henrik, je živel.

Henrik je bil že štiri leta star, ko se je nagloma skalila sreča njegovih staršev. Njegov oče je bil iz tovarne poklican na posestvo svojega gospoda. To se je zgodilo tako:

Bistroumni Jurij, navajen vsako reč dobro premisliti, je umel kmalu ne samo vsa ročna, temveč tudi vsa mašinska dela v tovarni. Kmalu je s svojo umetnostjo tu in tam sam kaj popravil in nazadnje je izumil celo pripravno mašino za čiščenje lanu, katero zdaj rabijo skoro v vseh severo-amerikanskih tovarnah, v katerih se izdeluje platno za vreče in jadra. S tem, kakor sploh s svojo spretnostjo in natančnostjo, se je jako prikupil gospodu Vilzonu, posestniku tovarne; v tovarni ga je vse ljubilo zavoljo njegove prijaznosti.

Ali pri vsem tem je vendar veljal po tamošnjih ostrih postavah samo kot stvar, ne pa kot človek, kateremu gre kaka pravica. Vse njegove lepe lastnosti so morale biti podložne volji trdosrčnega in neusmiljenega gospoda in zapovednika. Ko je namreč ta zvedel, da je Jurij izumil mašino za čiščenje lanu, se je pripeljal nekega dne v tovarno, da bi sploh zvedel, kaj njegov suženj ondi dela in počne.

Gospod Vilzon ga je vsprejel jako prijazno in uljudno; voščil mu je srečo, da ima tako prebrisanega sužnja, ter ga potem peljal v tovarno, kjer mu je Jurij pokazal izumljeno mašino in druge naprave in pri tem govoril tako spretno, razlagal vse tako jasno in bistro, da se je čutil gospod Haris po spretnem svojem sužnju hudo osramočenega. To je bilo preveč, tega prevzetež ni mogel pretrpeti. Sklenil je tedaj tisto uro znositi se nad Jurijem, vzeti ga na svoje posestvo in ga ondi siliti k najtežjim in najslabšim opravkom, da bi tega človeka, kateri je po njegovih mislih previsoko letal, po mogočnosti potlačil. Gospod Vilzon in vsi delavci so se tedaj silno začudili, ko je gospod Haris kar terjal Jurijeve zaslužek in naznanil, da ga hoče vzeti s seboj na dom.

“Gospod Haris, ali hočete to tako naglo storiti?”

“I zakaj pa ne? Ali suženj ni moj in ne morem z njim storiti, kar sam hočem?”

“Rad plačam več zanj, če niste zadovoljni s dosedanjim plačilom,” je rekel gospod Vilzon.

“Ne, ne, nikakor ne! Jaz sploh nobenega sužnja ne prepustim, če nečem.”

“Gospod Haris! Ravno za to delo se mi zdi ves pripraven.”

“Mogoče; pa za to ni, k čemur sem ga naganjal jaz.”

“Le pomislite, gospod, da je izumil mašino,” opomnil je pač preglasno eden tovarnih delavcev.

“I, seveda!” bil je zaničevalni odgovor, “in sicer mašino, da ne bo treba delati, jeli? Naj bi jih izumil še deset drugih, kaj so mi mar? Takemu zamorskemu psu se nikakor ne spodobi, da bi se pečal s takimi rečmi. Eden kakor drugi ni nič več, kakor mašina za prihranjenje dela. Naj dela, da mu bodo kosti pokale; to se mu spodobi!”

Tih in ves omamljen je stal Jurij, ko je zaslišal pikre besede iz ust trdosrčnega gospodarja. Vse je v njem vrelo in le z veliko silo je krotil razburjenost. Videl je prijazni posestnik tovarne, kaj se v njem godi. Položil mu je roko na ramo ter ga tiho tolažil:

“Nič ne marajte, Jurij, za zdaj kar idite ž njim; bom že skrbel, da vas kakor najhitreje dobim nazaj!”

Neusmiljenec je slišal to šepetanje, in dasi ravno ni umel nobene besede, mislil si je vendar, kaj pomenijo. Sklenil je zategadelj toliko trdneje, da svoje žrtve po nobeni ceni ne izpusti iz rok. Vzel ga je brez odloga s seboj in ga obkladal z najtežjimi in najhujšimi deli.

Gospod Vilzon je ostal mož-beseda in precej ko je mislil, da se je prva jeza količkaj polegla, je prišel in si prizadejal vse, pregovoriti gospoda Harisa, da bi mu zopet prepustil Jurija. Pa komaj ga je poslušal; velel mu je osorno, naj si nikar več ne prizadeva in se ne zanima za reči, katere ga nič ne skrbe.

“Bog varuj, da bi se hotel vtikati v Vaše stvari; mislil sem le, da bi bili že zastran lastne koristi pri volji.”

“Da, da! Umem vas prav dobro in sem razločno videl, kako ste mu pomežikovali in šepetali, ko sem prišel ponj v tovarno. A ne dam se prekaniti tako lahko. Gospod! Živimo v svobodni deželi in ta človek je moj; ž njim morem storiti, kar sam hočem; me li umete?”

S tem neotesanim odgovorom osornega posestnika se je moral človekoljubni gospod Vilzon vrniti in zginilo mu je vse upanje, da bi bil Jurij kdaj rešen iz tega nesrečnega stana.

Malo tednov pozneje, ravno ko se je Želbičeva gospa peljala z doma in je Eliza na dvorišču zamišljena zrla za vozom, jo nekdo od zadaj lahko potrka na ramo. Ogledala se je in njen mož je stal pred njo.

“Si li ti, Jurij? Kako si me prestrašil! A vendar sem vesela, da te še enkrat vidim. Hodi, idiva v sobo, da bova sama govorila in si razodela svoji srci.”

S temi besedami ga je peljala v majhno čedno sobico, v kateri je imela svoje delo. Prebivala je blizu sobe svoje gospe. “Oj, kako sem vesela, da si prišel!” je rekla. “Pa zakaj si tako otožen? le poglej najinega malega Henrika; glej, kako je zrasel in kako je ljubeznjiv!” To izgovorivši je poljubila dečka na rdeča usteca. Deček je svojega očeta, katerega je le maloke-daj videl, pogledaval nekoliko pašno in se držal materinega krila.

“Ko bi pač nikoli ne bil rojen!” tarnal je Jurij bridko. “Ko bi se tudi jaz nikoli ne bil rodil!” Prestrašena je pogledala Eliza svojega moža in oči so se ji posolzile.

“Uboga žena moja! V globočino srca me boli, da sem te tako vznemiril,” je dejal milo.

“Saj veš, kako te ljubim; pa ravno zavoljo tega bi bilo bolje, da bi me nikoli ne bila videla; bila bi bolj srečna.”

“Jurij, Jurij! Kako moreš tako govoriti? Povej mi le najprej, kaj se ti je pripetilo ali kaj naju čaka strašnega? Ali nisva bila res srečna, dokler si bil v tovarni?”

“Tega ne morem tajiti, ljuba Eliza, pa vendar . . .” Obmolknil je in nevedoma potegnil fantička k sebi, posadil ga na kolena, ga božal ter mu milo zrl v bistre, nedolžne oči.

“Saj je ves tebi podoben; milejše ter ljubeznjivejše žene bi si ne mogel želeti! Pa oh! Pri vsem tem bi bilo bolje, če bi se ne bila nikoli poznala!”

“Preljubi Jurij, še enkrat te vprašam, kako moreš kaj takega govoriti?”

“Res je, Eliza, ni ga bolj nesrečnega človeka pod solncem in življenje se mi že gnusi. Sneti se hočem v svojem srcu in najstrašneje mi je, da še moram tudi tebe s seboj potegniti v nesrečo. Kaj nama v takih okoliščinah koristi življenje? Da, res bi bil rajši mrtev.”

Vsaka teh besed je zbudila Elizo kakor nož v srce, pa vendar si je prizadevala, sebe in svojega moža vmiriti. Rekla je: “Vem, kaj si trpel in čutil, ko si moral tako naglo iz tovarne, in vem, da imaš trdosrčnega gospodarja. Pa vendar te prosim, potrpi in videl boš, da se bo vse dobro izšlo.”

“Potrpi! Ali mar nisem dosti potrpel? Ali sem le besedico črhnil, ko je prišel ter me brez vsakega pametnega vzroka odvedel z mesta, kjer me je vse rado imelo in ljubilo? Prejel je vsak vinar mojega zaslužka in vsi pričajo, da sem vedno marljivo in neutrudljivo delal.”

“Žalostno, da, prav žalostno je res,” odgovorila je Eliza; “ali pomisliti moraš vendar, da je tvoj gospodar!”

“Dozdaj sem prenašal najhujšo silo s potrpežljivostjo,” opomnil je Jurij; “ali od dne do dne prihaja hujše — meso in kri tega ne moreta dalje trpeti. Poišče vsako le mogočo prilžnost, da me trpinči. Dobro vem, da sem dober delavec in mislil sem si, da si bom tako pridobil kako prosto urico, v kateri bi se vadil brati in pisati; ali če več in bolj marljivo delam, več mi naklada. On meni, dasiravno se mu nikoli ne vprem z nobeno besedico, da imam vruga v sebi, katerega hoče iz mene pognati. In gotovo je, da bo ta prej ali pozneje njemu na škodo planil iz mene. Še včeraj se je zgodilo, da je Harisov sin Tomaž, ko sem kamenje na voz nakladal, s svojim bičem pokal tako blizo konja, da se je splašil. Prosil sem ga prav prijazno, naj tega ne dela, pa pokal je še huje. Poprosil sem ga še enkrat, a zdaj je začel napletati mene. Prijel sem ga za roko in začel je kričati, z nogami brcati in potem je tekel k očetu ter mu tožil, da sem ga pretepal. Ves razljučen je prisopihal oče in ko mi je povedal, da me bo poučil, kdo je moj gospodar, me je privezal k drevesu, odrezal več šib ter jih dal fantu rekoč, naj me tako dolgo tepe, dokler se ne utruji. In tako se je tudi zgodilo. Pa svest naj si bo, da mu tega nikoli ne pozabim!”

Pri teh besedah se je srdito zgrbančilo čelo mladega moža, iz njegovih oči pa je odseval strašen ogenj, tako da se je Eliza ustrašila. “Kdo tedaj,” je pristavil čez nekaj časa, “je dal tega človeka meni za gospodarja? To je, kar bi rad vedel.”

“In vendar mislim, ljubi mož,” izpregovorila je počasi s pobožnim pogledom na Onega, ki more edini v trpljenju dati moč, “treba se je tudi tu vdati v božjo voljo. Prepričala sem se vselej, da moram biti pokorna svojemu gospodu in svoji gospodinji, ali pa nisem kristjanka.”

“Pri tebi je drugače,” ji je segel v besedo. “Tebe je izredila tvoja gospoda kakor lastnega

otroka, ravnala je s teboj lepo, te oblačila, ljubila in te dala dobro izučiti. Mene pa so z nogami suvali, s pestmi tolkli, me preklinjali, to je dovolj; kakor se je dalo, so me trpinčili. Za kaj bi naj potem bil hvaležen? Kar sem dobil obleke in živeža, sem jim odslužil stotero. Da bi še dalje tako ravnali z menoj, ne morem in nečem več trpeti!”

Eliza se je od strahu tresla in molčala. Še nikoli ni videla svojega moža tako razburjenega, tako jeznega. Spoznala je tudi, da bi tu vsaka tolažba, vse milo prigovarjanje bilo brez uspeha.

“Se še spominjaš malega psička, katerega sem tebi podaril? Zvesta živalica je bila edino moje veselje. Po noči je spal pri meni, po dnevi me je vedno spremljal ter me pogledoval s tako umnimi očmi, kakor da bi bil uganil moje otožne misli in občutke trpinčenega srca. Kaj se je zgodilo ž njim? Oni dan mu dam glodati kosti, ki so ležale pred kuhinjo; moj gospodar, ki je ravno k temu prišel, me je zato hudo okazal ter rekel, da ne more nikakor dovoliti, da bi imel vsak zamorec svojega psa in ga redil ob njegovih stroških. Nato mi je zapovedal, ubogemu psetu privezati kamen na vrat in ga vreči v vodo.”

“Tega pač nisi storil, Jurij?”

“Jaz, pa kaj takega? Gotovo ne! Pa storil je on. V žalosti se mi je krčilo srce, ko sem moral gledati, s kakšnim veseljem sta on in hudobni njegov sin psa vrgla v vodo in ga potem tako dolgo pobijala s kamenjem, da je utonil. Uboga živalica! Tako otožno me je pogledovala, kakor če bi me hotela prašati, zakaj ji ne pomagam! Bil sem še razen tega hudo tepen, ker sem se branil psa utopiti. Naj bo; pa tega beriča bom še poučil, da se s tepenjem ne dam ukrotiti, kakor bi on hotel. Moja ura bo prišla, preden si bo svest!”

“Oh Jurij, kaj nameravaš? Ne daj se zapeljati k hudemu; le v Boga zaupaj in opravljaj pošteno, kar ti je opraviti, in gotovo ti bo pomagal!”

“Jaz ne mislim tako, Eliza, sem preveč razljučen.”

“O Jurij, vero moramo imeti in če nas zadene kaj hudega, je to božja volja in Bog sam ve, kaj nam je v prid. Tako govori moja gospodinja.”

“Tako lahko govore ljudje, ki ugodno sede

na mehkih blazinah in se vozijo v kočijah; naj bi pa bili na mojem mestu, stavim, da bi kmalu govorili drugače. Rad bi bil bolj potrpežljiv in voljan, toda v meni vse vre in ne morem se več premagovati; tudi ti bi se na mojem mestu ne mogla in se tudi zdaj ne boš, če ti povem golo resnico. Vsega še ne veš."

"Moj Bog, kako me strašiš!" je vzkliknila Eliza osupla, "bi li moglo priti še kaj hujšega?"

"Poslušaj torej, kaj še ti moram povedati. Že davno je menil moj gospodar, da je bil neumen, ko mi je dovolil ženiti se; razen tega sovraži vso Želbijevo rodovino zavoljo njene ošabnosti in ker se o njem bolje govori; on meni, da si tudi ti mene navdala z prevzetnimi mislimi. Zavoljo tega bi jaz ne smel več sem zahajati, ampak imel bi se na njegovem posestvu ženiti. V začetku je o tem govoril le splošno, včeraj pa mi je povedal kar naravnost, da naj vzamem Mino in se naselim v koči na njegovem dvoru, če ne, me bo prodal v južne kraje."

"Moj Bog, ali nisi poročen z menoj, ali te duhovnik ni poročil ravno tako kakor če bi bil belokožnež ali svobodnik?" je dejala Eliza v svoji preprostosti.

"Ali ne veš, da suženj ne more skleniti pravnoveljavnega zakona? Vsaj v tej deželi nimajo nobene postave, katera bi imela vezilno moč; temu ne morem nič ugovarjati. Moj gospodar dobro ve, da naju lahko loči. To je ravno, zavoljo česar sem želel, da bi te ne bil nikoli poznal ali da bi se ne bil rodil; za oba bi bilo bolje in če bi se to dete ne bilo nikoli rodilo, bi bilo bolje zanj. Kar je zadelo mene, to se utegne pripetiti tudi njemu!"

"Dete in jaz imava vendar tako dobrotljivega gospodarja . . ."

"Res, toda kdo ve, kaj še pride. Umrje naj in otroka lahko prodajo. Nihče ne ve, komu in kam. Kaj nama potem pomaga veselje, da je tako ljubeznjiv, umen in brihten deček? Povem ti, Eliza, meč bo presunil tvojo dušo zavoljo vsake njegovih dobrih lastnosti, zavoljo vsega dobrega, kar ima na sebi. To povišuje njegovo vrednost in toliko težje ti bo, obdržati ga."

Te besede so padle kakor pečine na Elizino dušo ter so jo tembolj ranile, ker je videla, že nekaj dni, da sta se gospod Želj in nek trgovec s sužnji pogostem in na skrivnem pomenkovala, in da je bil trgovec posebno njenemu otroku prijazen. Toda skušala se je tolažiti in je tudi

svojemu možu prikrila strah, da bi ga še bolj ne razdražila.

Nazadnje se je njen mož odpravljaj. "Torej Eliza, preljuba žena moja," ji je rekel z otožnim glasom, "utolaži se in Bog te obvaruj, jaz odhajam."

"Ti odhajaš? Moj Bog, kam?"

"V Kanado," ji je odgovoril s krepkim glasom. "Ko bom ondi, te bom odkupil, — in to je najin edini up, katerega še imava. Imaš dobrega gospodarja in ne bo se branil tebe prodati meni. Tebe in otroka bom kupil, kupil vaju bom z božjo pomočjo!"

"Gorje, oh gorje tebi, če te zopet vlove!" je tarnala žena obupljivo.

"Vloviti pa se ne dam, Eliza, rajši umrjem! Svoboden hočem biti ali pa umreti!"

"Pa si vendar ne boš sam jemal življenja?"

"Za to mi še ni nobene sile, kajti če bi bilo treba, bi drugi dosti urno skrbeli za to. Toda živega me ne bodo vlačili v južne dežele, to jim obetam."

"Oh, Jurij, stori zavoljo mene, kar te prosim, zdrži se vsake sile do sebe ali do drugih! Moli rajši k Bogu, da ti bo pomagal, in ne zupaj preveč svoji moči!"

"Poslušaj me torej, kaj sem namenil stori. Moj gospodar me je poslal s pismom k gospodu Simesu, kateri stanuje komaj pol ure od tod. Gotovo se nadeja, da bom pri tej priložnosti tebe obiskal in ti vse povedal. Zlasti pa, da bi mogel Želbijevim zaigrati kako nerodno. To bi ga neskončno veselilo. Zdaj se vrnem, na videz kakor če bi bil v vse vdan, in bom se delal, kakor če bi bil vse premagal in prebil. Nekoliko sem se že za beg pripravil in našel sem ljudi, na katerih pomoč se svobodno zanesem. In tako bom te dni zginil, ne da bi si moj gospodar kaj takega še mislil. Eliza, moli zame, da se vse dobro izide. Morebiti te bo vendar uslišal ljubi Bog . . ."

"Molila bom, Jurij, moli pa tudi ti in zupaj v Boga, potem ti ne bo treba posluževati se grešnih pomočkov, da bi dosegel svoj namen."

"Z Bogom ostani!" se je poslavljal Jurij ter je z ginjenim srcem prijel Elizo za roko in jo milo pogledal. Pa ne dolgo; kmalu ga je premagala otožnost in tudi njemu so se solze vdrle iz oči. Še enkrat sta si podala roki in ločila sta se mož in žena, ne da bi vedela, ali se bodeta kdaj še videla ali ne.

(Dalje prihodnjič.)

JUNIORS' CORNER

MAIL BOX

Dear Junior Friend,

I think it's about time that I should be sending in this month's contest entry. Last time I could have gotten many more saints, but, being so late then, I had to send in those that I had. Well, I don't mind. It's a lot of fun doing these even if you don't win.

We have had snow here since Nov. 12. It isn't very cold here, though. Our skating rinks are not completed yet but will be soon. Then comes skating, my favorite winter sport. Well, I haven't anything else to write so . . . Ah! I almost forgot something. Thanks for the card you sent me. I sure have a nice collection of all those that you have already sent me and enjoy looking at them every once in a while. Now I MUST close.

Your friend,

Angela Marolt, (Gilbert, Minn.)

Dear Father,

I'm sending in the answers for the contest. I do not know if I'll win or not but I thought I'd try once anyway. I was so glad to see many new letters in the A. M., and so many of them. I wonder where Striçek is? Did he eat too much turkey, or didn't he send in the letters before the 12th of the month, or was it on account of space being short. I guess, before this will be in print everyone will be on Christmas vacation from school, so a Happy New Year, friends. Now I'll put the words down from each question. You can print some of my letter, Father, even if I don't win. So I wish you a Happy New Year!

Paul Kokal (Universal, Pa.)

Dear Junior Friend,

At last I am being thoughtful enough to write a few lines. Well, do you think Santa will come to your house? Now here is something for you. All the turkeys, chickens, geese and ducks call Santa Public Enemy No. One. Do you know why? That's for you to find out.

I am writing this rather late at night. Ho-hum. Gee! I'm yawning already. Well, so long. W V G F is signing off. Before I sign off I wish you and all the Junior Friends a Merry Christmas and a Happy New Year.

A new friend, (I hope),

Frances Intihar (Euclid, O.)

Dear Junior Friend,

Here I am back again with a cheery hello! I hope everyone is feeling quite well. Here are the names of some saints for the contest. Here's hoping the best person wins.

At St. Lawrence's we have had 40 Hours of Adoration. To me it seemed as the most beautiful 40 Hours

Devotion we have ever had at our Parish. The altar was most beautifully adorned with many bouquets and candles. The background of the altar was set of draped silver and white satin. And in the midst of all this beauty was exposed, for us to adore, Jesus in the Most Holy Sacrament.

Saturday morning after seven o'clock mass, there followed a procession around the Church, with the Bl. Sacrament. It was then exposed. Surprisingly admirable was the love of God, shown by old men and women who continuously visited in Church, bending their knees to adore Him. The young also came to give praise. The Bl. Sacrament was exposed during the whole night. Honorable men and women kept guard with Him. At Midnight there was a Mass. This was the first Midnight Mass I ever attended and to me it seemed wonderful.

Sunday at eleven in the evening, the 40 Hours Devotion was concluded with a procession in which participated the various drill teams of our Parish. This will remain forever a memorable time in my life.

I will close now, but will return again soon, "I hope" with more news. Best wishes for a Happy New Year to all junior friends, but particularly to you, Dear Friend of the Juniors.

A Junior,

Victoria Hovevar (Cleveland)

Dear Father,

I wish to become a Junior friend. I am eleven years old and in sixth grade. I go to St. Joseph's School in Summit. My teacher's name is Sister Christofora. I have three sisters but a little older than me. I wish you all a Happy New Year!

Sincerely,

Dorothy Pelko, (Summit, Ill.)

Dear Junior Friend,

This is the third letter I am writing to the Junior's Corner. I enjoy reading it very much. Every month, when the A. M. is due, my brother and I wait for the mail man to come. I usually read it first, for my mother said, "The youngest is always first."

I am attending the eighth grade at St. Stephen's School. There are many more girls than boys in our class. I do not think that the lessons are very hard.

Gosh! it doesn't seem like winter with such warm weather. I wish it does not stay warm for I'd like to have some snow. I must be closing now. I will write more the next time.

Your friend,

Bertha Vavpotich (Chicago)

Dear Juniors' Friend,

This is the first time I am writing to you. I am writing this letter so that I can introduce myself. I

am a pupil of the eighth grade in St. Stephen's School. Our teacher is Sistre M. Philomena. I will try to write many stories and compositions. I wrote to Father Leonard very often and will try to write twice as often.

Your friend,

Jane Vouri (Chicago)

Dear Rev. Father,

I am writing you and the Juniors a few lines about my going back to school and what I have been doing since. On the first day of school, I went for the first seat, but when Sister arranged us in order, I found myself in the last seat. I'm a little too tall for a first seat. We had lessons every day as usual, but when I received my report card I was so happy that I couldn't stop from telling everybody over and over again about my good marks. I suppose I was a little excited don't you think so? Since I told you this much I might add a riddle: As I went through the garden gate, I met Mr. Red Cap; A stone in his stomach, a stick in his hand. What is it?

I'll let you guess for about fifteen minutes and then I'll tell you. (Is it a bird? Strawberry? Cherry? Did I guess the answer?) Time's up! You wouldn't think it (Oh, no!) but it is a cherry. ((Hurrah).

Your friend,

Helen Smith (Chicago)

Dear Junior Friend,

How are you? (Fine. How are You?) I'm feeling fine. This is my first opportunity for writing you a letter. I know that you can hardly wait until the mailman comes every day to see if there is any mail. Well! I hope you get very much mail this month from all the Juniors.

I am in the eighth grade at St. Stephen's School. I have a very nice teacher and she is good to everybody. We are all studying very hard at school, hoping that we will receive very good marks on our report cards at the end of the month. We have drawing every Friday afternoon. We also learn many songs for the church.

I think it is very much fun in joining the A. M. contest. I will have to close up now, saying Good-bye and you will hear from me very soon.

Your faithful friend,

Ann Kaiser (Chicago)

Rev. and Dear Father,

It has been a long time since I wrote to you last. We had a party in the Playground. I had to go home early because I had to get up at five o'clock in the morning. I serve mass for Father at the Contagious Disease Hospital. Next morning I got up very early to go with Father. Then I went to Mass at St. Stephen's also. In the afternoon I went visiting to the Church. I pray very much. Then in the evening I serve again. Now, I am closing my letter. I very sincerely hope that it will be printed soon.

Sincerely Yours,

Joseph Primozich (Chicago)

Dear Junior Friend,

I have read many stories which have been printed in the Juniors' Corner of the A. M. I wrote a few times

when I was in the lower grades. Many of the stories written have been very good. I hope you get as many letters as our other Junior Friend received. Well, I'll have to be leaving you now until next month. When I'll write again?

Your faithful reader,

Gertie Polainar (Chicago)

Dear Rev. Father,

I have written a letter nearly every month. I have seen the A. M. every month and I like to read it. We have very much fun in school. We study and write for four days, and a half and Friday afternoon we draw. I like to draw clowns because you have to make them all different colors. We had nice weather so far. Only a little snow fell. I like snow for one can play in it and throw snowballs at the other children. It must be fun out there in the winter time. You can climb the hills and roll down—at least that's what I'd do. I am in the eighth grade at St. Stephen's School. God bless you in all your work!

Your junior friend,

Marie Mladic (Chicago)

Dear Rev. Father,

I didn't write to you for a long time, so I think it is about time I do so. Really, I have nothing to write about, so I will write a little story about my dog and give you a description of him.

My dog is black. He is very strong and afraid of nothing. He has a design on his neck like an eagle. He is very mean so we call him Hitler. Once he was sleeping in his dog house. We were all up early that morning for we were going to Michigan for a week's vacation. It was about five o'clock in the morning. Then, all of a sudden we heard a loud noise out on the porch and what do you think had happened? He must have been dreaming, for he rolled right out of his house and fell on his back and started to growl. We all laughed and he went back into his house and fell asleep again.

Sincerely yours,

Edward Ude (Chicago)

WHAT IT MEANS TO BE A BOY SCOUT

I think many people don't know what it means to be a Boy Scout. The Boy Scout Organization is one of the greatest organizations for boys in the world today. But few people know what a great help the Boy Scout is, they don't know what he does to help the city, himself, and his parents. The boy scouts' law of doing a good deed every day is one of the best any one could practice. The Scout Laws: A scout is trustworthy, loyal, helpful, friendly, courteous, kind, obedient, cheerful, thrifty, brave, clean and reverend are as good as any organization's laws in the country, and when a boy takes the Scout Oath, I feel sure that he really means it.

I have never been a boy scout, but I really wish that our school would have a troop. Each troop has much real happiness in store for the boys who join, and many helps for a better way in starting manhood, citizenship, leadership.

Victor Klancer (Sheboygan)

Dear Juniors' Friend,

Thank you for the wonderful cards you have sent me the various times I have written. I enjoy reading the A. M.; it is so interesting. I also enjoy the amusement in the contests. I will try and keep the resolutions you have selected. If everybody would keep them I'm sure we would have a successful "Junior's Corner." Our church, the Holy Redeemer, has received many beautiful furnishings during the past year. A Messmer Pulpit was put up. It is lit up with lights and has pictures of our Lord teaching the people. It also has a loud speaker system. On the kneeling benches we have soft kneeling pads which make the people very comfortable. Three new altars were put in during the spring. They are dedicated to St. Joseph, Sacred Heart and St. Alphonsus.

When Christmas time came the church was lit up with blue lights which gave it a beautiful appearance. I wish you could come and see our church. I wish you a very happy, happy New Year!

I remain,

Pauline Rosa (Detroit)

Dear Rev. Father,

The first thing I want to say in this letter is "Hello" to you and all the juniors. I am in the eighth grade in St. Stephen's school. I wrote a story about our Lord. The name of this story is: Why Friday is a day of Abstinence.

It was evening when our Lord and His disciple Peter finished preaching to the people about God. Both being very tired, they walked until they came to a house in a small town. Our Lord told Peter that they should both go and ask for food. Peter consented and they both went and knocked on the door. The people just killed a hog. When our Lord and Peter entered the house, they saw that the people were very busy and had just hidden a basket under the table. The day was Friday and the people had put the hog in the basket and hid it under the table because they saw who had rapped on the door.

Our Lord then asked what they put under the table. One man said that it was their dead mother. Our Lord knew that they were lying to Him. He pulled the basket from under the table. And in the basket, instead of the hog, they saw their dead mother. The people were afraid and fell on their knees. Our Lord then said: "From this day on, your people shall never eat meat on Friday."

Your friend,

Frances Kozel (Chicago)

Dear Rev. Father,

December 11th to 18th we had a Holy Mission in English. Every day there were two Holy Masses and three sermons. The 1st mass was at 6 o'clock and a sermon followed. The next mass was a children's mass at 8 o'clock followed by another sermon. In the evening we had a sermon and Benediction. The Missionary's name is Rev. John R. Maerke C. S. R. a Redemptorist Father. He told many nice and long stories. Mostly the whole parish received the Holy Sacraments. May God bless him and his work!

For Christmas we received snow. We had very nice holiday and I hope you had them too! On Dec. 26th,

1938, we had our Christmas Program. There were songs, drills and plays. The people filled the church hall in every space.

Your Junior,

Betty Jane Horzen, (Sheboygan)

Dear Junior Friend,

This is the very very first letter I am writing to the A. M. I go to the Mother of God School. I am in the eighth grade. My teacher's name is Sr. M. Xavier. I enjoy reading the letters and stories that other children write. We have basketball every Wednesday and do we enjoy it! Due to my school studies—for we are going to have exams in three weeks, I must now close.

Sincerely yours,

Gertrude Repp, (Waukegan)

Dear Junior Friend,

This is the first time I'm writing to the A. M. so I'll tell you something about myself. I am twelve years old and I go to the Old High School. I am in the seventh grade. This year (1939) we began to have religious instruction during school hours and I'm glad. I like to read the Juniors' Corner very much. This time I'm going to enter the contest and I hope I win. Now I think I've written enough. May God bless you, Father, and all the Junior Friends!

Your new friend,

Julia Skubitz (Minn.)

Dear Junior Friend,

This is the first time I am writing to the A. M. I enjoy reading it very much. I think I better tell about myself. I am ten years old and in the sixth grade. I go to H. Rosary Academy. My teacher's name is Sister Monica. The pastor of our parish is Rev. Edward Gabrenja. This is also the first time I am entering a contest. I hope I will win. Here are the sentences whether true or false.

Sincerely yours,

Mary Grill (New York)

Dear Father,

I was very happy to see my last letter in the Juniors' Corner. Perhaps I will again be fortunate enough to see my letter in print. I was only too sorry that I could not win a prize in the last contest. But at any rate, I shall try and try until I obtain a prize. I am also enclosing my entry in your contest for January.

Your Junior Friend,

Gloria Bradeska (Joliet)

Dear Father,

This is the first time I am writing to the A. M. I am 13 years old and I go to St. Christine's School. I am in the eighth grade. I am studying under the watchful eye of Sister M. Margaret. I am going to St. Christine's for the eighth year. I like to read the A. M. and so does everybody else in our family. I try to read the Slovenian part but not with much success.

This is the first time I have tried one of your contests. I hope I am successful.

Your friend,

Anna Hochevar (Euclid)

Dear Junior Friend,

I received the beautiful card you sent to me. I'm sorry you're mortified on account of me. Well, even if you won't tell me who you are, you're certainly a ——— priest. Next time you come here be sure to send a telegram before so I'll know you're here.

Best wishes,

Vickie Hochevar (Cleveland)

(J. F. I visited Vickie's parish and marched in the procession for the 40 Hours Devotion. I bumped against Vickie and still she didn't recognize me. I felt so mortified that I wrote her a terrible letter—or was it terrible? Anyway, she apologized and I forgave her, especially for writing the word that isn't there. The dashes are where the word should be. I'm still blushing! Thank you, Vickie!)

Dear Father,

I am 13 years old and am sending in and will try to win the January Contest in Misspelled words and True and False Sentences. I hope I win.

Your reader,

Mathias Perpar (Cleveland)

RULES OF THE ROAD

Stand straight

Step primily, throw your weight;

The heaven is high above your head.

The good gray road is faithful to your tread.

Be Strong:

Sing to your heart a battle song;

Though hidden foemen lie in wait,

Something is in you that can smile at fate.

Press Through:

Nothing can harm you if you are true;

And when the night comes, rest:

The earth is friendly as a mother's breast.

Henry Zugich (Chicago)

HONESTY IS THE BEST POLICY

One day as I was walking down Euclid Ave., I saw a brown leather case. I wondered what it was, so I stopped and picked it up. When I opened it I saw money galore. I wondered to whom it belonged. I said that I would take it to the police. That night before I went to bed I made up my mind to take the money early next morning to the police. The next day somehow I felt uneasy because I did not take it right away. Something told me I should keep the money.

Another day passed and I still had the money. I hid it in the woodshack. Then mother read in the paper that a man lost five hundred dollars on Euclid Ave. I just kept still.

Weeks passed. I hadn't returned the money yet. Then one day my sister Jane said she was going into the woodshack for some wood. My heart jumped. I thought, what if she would find the money? Every night my conscience would bother me. I would hear noises as if someone was coming after me. I thought of the man who lost the money. Maybe it was for his busi-

ness, maybe the business would be ruined. I was in misery every moment of the day and night.

At last I made up my mind that I was going to take it to the police. So the next morning I got up early and got on my bike and started out. When I got to the police station I went in and told just what had happened. The chief just said that I brought the money for he was going to send the police after it. The man who lost the money came in then, too. I gave the money to him and he gave me ten dollars because I returned the money to him. When I got home I told my mother what had happened. She kissed me and said, "Honesty is the best Policy." That night I thanked God for doing the right thing.

Edward Posch (Euclid, Ohio)

MY ADVENTURE WITH BESS

I was sitting in my shack peacefully smoking away on my pipe, when suddenly a man came running toward me. He said something about a cow and my flag. I ran to the door and looked out. There, walking boldly down the track, was a cow. I knew it was Constable Fassel's cow as I saw him waving his arms frantically in the air one hundred feet away.

Running down the track toward where the cow stood, I came there just as the train came swiftly around the curve five hundred feet away. What to do? I waved the flag at the cow, but Bess failed to move.

Regaining my self-control, I dropped the flag and with all the strength of my two hundred pounds, I pushed so hard that Bess and I landed in a pile in the gully just as the train whizzed by.

Margaret Valentincic (Sheboygan)

TOADS AND DIAMONDS

Once upon a time there was a widow who had two daughters. The elder was just like her mother. The younger was as beautiful and kind as her father. She always had to do the heavy tasks. One morning, as she stood at a fountain an old woman hobbled up and said: "Please, my bonny lass! Give me a drink." "Oh, yes, with all my heart, Goody," said the kind little girl, and handed the old lady the pitcher with cold, clear water. Because she was so kind and good, she got the gift of diamonds. For every word she said, a diamond fell out of her mouth. Soon she married a prince and lived happily ever after.

Helen Grum (Chicago)

A RAINY DAY

One rainy day in summer, I couldn't decide what to do any more. I could not go out to play for it was raining too much. So I decided to play office girl with my brother who was to be "the boss." I brought my desk to a space in the stairway where we were to play "office." I got my paper and pencil and wrote out some very hard problems in arithmetic. I couldn't work them out. I was getting tired. Quite suddenly my head dropped on my desk. Bang! What was that? I shook myself and looked around. There lay my "boss," who had mistaken the steps for the door, uncomfortably yelling for Mother.

Mary Skrube (Sheboygan)

**MR. JOSEPH GREGORIC, AUTHOR OF
THE APOSTLE OF THE CHIPPEWAS
A Stranger in a Strange Land**

On the morning of the last day of the year 1830 a trim, three-masted packet ship arrived at the port of New York. Soon it began to empty its human cargo into the streets of this city of a new world.

Among the immigrants who walked down the gang-plank was a middle-aged man, rather small but well built, a man who, as a deck passenger, traveled for the lowest fare, was very much out of place. His bearing was that of a refined and polished gentleman. Though the name of that ship has long been since forgotten, the name of this humble passenger, a saintly missionary, will never be forgotten.

This missionary, Father Frederick Baraga, was the shepherd of the Lord traveling the road to the fields of his new flock, the Indians. He knew that sufferings awaited him; he realized that dangers would arise and that hardships would have to be endured. Within him was the zeal of the self-sacrificing missionary, that urged him to go "where the harvest is rich and the workers are few." He was poor and used to poverty; his meager personal wants were easily satisfied. Only his ambition was not satisfied, his desire to bring the light of faith into the lives of the savages.

Father Baraga had not been always poor. He was in fact the heir to the family wealth, the only living son of John Nepomuc Barga and Katarina (nee) Jenčić. Born on June 29, 1797, he was the fourth child out of five to be born to the couple. An older sister, Amalia, and a younger, Antonia, were the only other living children.

Mala Vas, Father's birthplace, is within the parish of Dobrnič, which at that time, was a part of Lower Carniola, a province of Austria. Since the World War, however, this province has been re-united with others to form Slovenia, which now constitutes the northwestern part of Yugoslavia. Father Baraga, is, therefore, a Slovene by birth.

Dear Juniors,

So many new names on our mailing list! My, my but the New Year's Resolutions sure did the trick. Welcome, a hearty welcome to all you newcomers! If your letter does not appear in this month's Junior Corner, it sure will in the next issue.

And our contest! Some little girls really thought

that Herod killed both boys and girls; did he? And some Juniors hold that there was snow, etc., on the first Christmas day. Anyway, congratulations to the winners! May Lady Luck smile on some other Juniors next month.

February the 22nd is Wasington's Birthday, Ash Wednesday and the first day of Lent—all rolled into one. What are we going to do during Lent? Give up candy, shows—something that we care for, and offer this sacrifice to Jesus. He is the best Friend we ever had and has done so much for everyone of us. What can we offer Him, what can we give Him in return for His Great Sacrifice of the Cross? Nothing that can match His gift! But the little bit that we do, the little sacrifice that we make for Him—that at least shows Him that we are grateful. Will YOU do your little bit for Jesus this Lent?

Your old pal,

THE JUNIORS' FRIEND.

Dear Junior Friend,

This is my first letter to the A. M., and I enjoy reading the Juniors' Corner very much. I am 14 years old and am in the eighth grade at St. Vitus School. My Sister's name is Sister M. Frumenza. Below are the answers I am submitting to your true and false contest.

Sincerely yours,

Anna Ujcic, (Cleveland)

A MEDAL WHICH SAVED A LIFE

As Jimmie and Jane were walking down the street, they saw a car skid and hit a pole. The blinding snow had caused the wreck. Jimmie rushed to the car in order to get the man out. When he got him out he looked in the man's car for some sign of identification. In the car Jimmie saw something hanging from the wheel on a piece of chain; it was a medal. Jimmie, a Catholic, noticed that it was a medal of St. Christopher. He read what was printed on the reverse side. This is what it read: "I am a Catholic, in case of an accident, notify a priest."

After Jimmie had read this he begged Jane, who was still shivering from fright, to watch the man while he went to notify a priest. Jane fearfully nodded consent.

When Jimmie returned with the priest he found Jane bending over the body. She was listening to the heart beat, to discover whether he was alive or not. To her joy, she found out that he was alive. Rising and turning she beheld Jimmie and the priest.

The priest then carried the man to his car, while Jane and Jimmie followed him. The priest accompanied by the two children rushed to the hospital. In ten minutes they reached the Charity Hospital, where the kind trio learned that the man would live. As soon as he regained consciousness, he made his confession. Then, upon learning that Jimmie and Jane saved him, he decided to reward them generously. He gave them a beautiful furnished home free of taxes or interest. The latter was to be paid by the donor himself. Don't you think it pays to be kind and also to wear a sacred medal?

Christine Intihar (Euclid, Ohio)

A SLOVENE SEMINARY AT LAST?

If any of you readers have ever visited the home of the Franciscan Fathers in Lemont, Illinois, sad disappointment must have followed. You expected to find a building worthy of the name "Slovene Franciscan Seminary." Instead, you found a fair imitation of our present CCC camps—or have the CCC camps been patterned after the Franciscan barracks?

Further, if you have ever been in contact with a Slovene Franciscan, you will recall that he always was obsessed with the very serious intention—to build something respectable, a Slovene educational institution, a lasting monument to the faith and generosity of the Slovenes in America.

Yes, we are obsessed with that idea again, and very seriously too. Not later than May we intend to dig that proverbial first "spadeful." As usual, too, we are forced to raise that age-old cry for ——— well, is it necessary to mention it? Your fathers and mothers (God bless them!) are doing everything within their power to help us realize the castles which we have been building—at no expense—in the air. Now we must appeal to that energetic younger element which still cherishes in heart a love for everything Catholic and Slovene.

In one Slovene locality, we are informed, the younger element has already begun a campaign among the younger element itself for our benefit. Even the school children are cooperating with a penny collection. A nickle or dime spared here and there will surely do the trick. "Kamen na kamen palača," as our folks would say.

Can we depend upon the younger Slovene element in other communities? Joliet, Cleveland, South Chicago, Waukegan, Milwaukee, Sheboygan, LaSalle, and others?

CONTEST PAGE

WINNER OF THIS MONTH'S LETTER CONTEST:
JOSEPHINE LEKAN, CLEVELAND, OHIO.

Dear Father,

Once more I pick up my pen to write to the Juniors' Friend, who (I hope) doesn't think I've been sleeping all this time. In the December issue of the A. M. I noticed some new Junior Friends' names from Newburgh. Rah! for good old Newburgh!

A three-day retreat directed by Rev. Aloysius Baznik was made by the girls of the parish on Dec. 5, 6, 7. On the feast of the Immaculate Conception, many new members were received into the Sodality of the B. V. M. First of all the candidates were received, then those joining the Jr. Sodality and finally the Sr. Sodality. The sermon was delivered by Rt. Rev. Canon J. J. Oman.

Last Wednesday, Young Thundercloud, Cherokee Indian and graduate of Oxford and Columbia Universities addressed the students of Holy Name on "The Legends, Romance, and Mysteries of Indian Life."

I am entering the Contest for this month. If I don't win this time, it will be perhaps because I am too old for such things. With my letter, you will also find a poem, written by—(whom do you suppose?) This is my first poem, so it can't be my best.

Before I close, I would like to wish a Happy New Year to you Father, and to all the Junior Friends.

Sincerely yours,

Josephine Lekan (Clev.)

(J. F. Since Christmas has passed, Josie's poem would not be in place. It IS a good poem, no matter what she says about it. However, it will be held over and perhaps published in next year's Almanac.)

WINNERS OF THE TRUE AND FALSE, ETC.,
CONTEST: MARGARET FURLAN, LITTLE FALLS, N. Y. AND PAULINE ROSA, DETROIT.

CONTEST FOR FEBRUARY

This month the contest is a sort of mid-year exam for the Junior Friends. The one that sends in the most correct answers and also the neatest looking paper will get the first prize.

- 1) What is the Feast of the purification of the Blessed Virgin called?
- 2) What bishop and martyr is patron against all diseases of the throat?
- 3) What kind of celebration takes place on Shrove Tuesday?
- 4) Abraham Lincoln is the native son of what State?
- 5) Why is George Washington pictured as standing in his boat while crossing the Delaware?
- 6) Is General Franco a Communist or Facist? a rebel or loyalist? a leftist or rightist?
- 7) Why do not the persecuted Jews go back to their own native land?
- 8) What month of the year is called the Month of the Catholic Press?
- 9) What are the names of the Dionne Quintuplets? how old is each one now?
- 10) Why has President Roosevelt a special sympathy for victims of infantile paralysis?

IZ UREDNIŠTVA.

Iz uredništva.

PISMO se deloma glasi: "V nedeljskem listu "Our Sunday Visitor" od 8. januarja sem brala o nekem Fathru Frasenborgu, ki je bil menda odpadnik, pa se je poboljšal. Ker pa nisem vsega dobro razumela, prosim, da bi napisali vse o njem, kar veste, po slovensko v listu Ave Maria. Posebno nisem razumela, kaj je hotel povedati z besedami: Thirty Years in Hell. Ali je bil kdaj v peklu in je zato tako pisal?"

Takoj sem poiskal "Our Sunday Visitor" in prebral, kar piše o Fathru Frasenborgu. Odkriti povem, da nisem poprej o tem možu ničesar slišal. Zato samo to lahko po-slovensko povem, kar se bere v omenjenem listu po angleško. Takole sem bral:

"Če se ne motim, je Father Frasenborg, pisatelj neke protiverske knjige, ki je bila zelo znana v nekih krogih pred mnogimi leti, umrl spravljen s Cerkvijo in kot katoličan. Ali je to res?"

Da, res je. Večkrat so nas že spraševali o tem in sedaj lahko podamo naslednjo informacijo, ki sloni na podatkih od popolnoma neoporečne oblasti. Father Frasenborg je pred smrtjo duhovno popolnoma ozdravel. Najprej se je dobro spovedal, potem je delal skozi trideset dni duhovne vaje. Ob koncu duhovnih vaj je zelo dobro prestal skušnjo pred posebno komisijo. Izkazalo se je, da je spet popolnoma vdan cerkvenim oblastem v vseh zadevah. Tudi glede verskih resnic je bil skozi in skozi pravovern. Cerkveni zapisnikar se je kar čudil, kako dobro je Father imel v spominu vse verske nauke in kako je znal celo še v latinskem jeziku govoriti o bogoslovnih rečeh.

Sam apostolski delegat je pregledal vse zapiske o Fathru in mu je dal pravico, da mašuje v privatni kapelici. Mlad duhovnik mu je stregel pri maši celo prvo leto in to vsak dan. Čez dan je veliko bral in molil, kakor pač vsak drug duhovnik v visoki starosti ravna. Poleg tega je imel mnogo veselja z vrtom ob hiši. Maševal je pa po spreobrnjenju vsak dan skozi dve leti, celo na dan svoje smrti je maševal. Bolan je bil samo štiri ure, pri zavesti je ostal prav do zadnjega. Prejel je vse zakramente za umira-joče. Umrl je zelo mirno in lepo. Njegova

smrt je bila veličasten primer božjega usmiljenja.

Morebiti vas bo zanimalo brati, kaj je Father Frasenborg sam vedel povedati o postanku knjige 'Trideset let v peklu', ki se je njemu pripisovala, češ, da jo je spisal. Pravil je, da so mu plačali po dva dolarja na dan, ko je narekoval svoj življenjepis stenografu. To pa velja samo o prvih straneh knjige. To je pa bilo tudi vse, kar je imel on s knjigo opraviti. Nadaljnjih strani ni on ne pisal ne narekoval. Vse tisto je naredila protikatoliška kompanija, ki je knjigo spravila v javnost. Več let pozneje je skušal sam pokupiti vse knjige, ki so bile še na trgu, pa ni popolnoma uspel, ker mu je manjkalo denarja. Ob času svojega spreobrnjenja je pa imel veliko izvodov spravljenih, pa je vse sežgal.

Father Frasenborg je po vsem videzu bil eden tistih značajev, ki si vedno domišljujejo, da jih nekdo kruto preganja. Ta boleсна misel je bila vzrok, da je odpadel od Cerkve. Po svojem spreobrnjenju je večkrat dejal, da je knjiga 'Trideset Let v Peklu' popisovala tistih njegovih trideset let, ki jih je bil preživel kot katoliški duhovnik. Toda v resnici je živel v pravem peklu ostalih trideset let, ko je bil izven katoliške cerkve kot odpadli duhovnik. Tisti dve leti, ki mu jih je še dal Bog preživeti po spravi s Cerkvijo, se je pa spet vrnila v njegovo srce resnična sreča, ki je ostala ž njim vse do smrti."

UGANKA.

Pred kratkim smo brali, da je blizu Borovnice nekje gora, ki se imenuje FIVE. Tista gora ima več vrhov, katerih eden ima ime JOŽE GRDINA.

Vprašanje je:

1. Ali je res tam taka gora?
2. Kje smo to brali?
3. Če ni take gore nikjer na svetu, kako je mogoče, da je bilo tako napisano, oziroma natiskano?

Kdor bo pravilno odgovoril na vsa tri vprašanja in nam poslal odgovore, mu bomo za eno leto podaljšali naročnino na list Ave Marija. Ako bo pravih odgovorov več, bo dobil podaljšano naročnino tisti, ki bo izžreban.

Pripominjamo, da Mr. Jože Grdina nima pravice do te nagrade in tudi nihče iz njegove žlahte. Tudi taki nimajo te pravice, ki ne bodo sami ob sebe pravilno odgovorili. Ako bi kdo šel. Jožeta Grdino vprašat, kako je treba odgovoriti na to vprašanja, je s tem zgubil pravico do nagrade.

Cenik molitvenikov in sploh devocijonalij:

Slovenski molitveniki:

POT K BOGU	\$1.50
POT K BOGU	\$1.00
POT K BOGU	\$0.75
VEČNA MOLITEV	\$1.50
SLAVA GOSPODU	\$1.50
PRIPRAVA NA SMRT	\$1.50
SVETA URA	\$1.50
SVETA URA	\$1.00
NEBEŠKA TOLAŽBA	\$1.35
NEBEŠKA TOLAŽBA	\$1.00
VEČER ŽIVLJENJA	\$1.25
VEČER ŽIVLJENJA	\$1.00
V SIJAJU VEČNE LUČI	\$1.00
DNEVI V BOGU	\$0.70
DNEVI V BOGU	\$0.35
DRUŽINSKI MOLITVENIK	\$0.40
SKRBI ZA DUŠO	\$1.00 in 1.50
RAJSKI GLASOVI	\$.30 in .75

Ti molitveniki so tiskani vsi z velikimi črkami, kateri so prav priporočljivi za starejše ljudi.

Nadalje imamo še sledeče molitvenike:

SLOVANSKI MOLITVENIK	\$1.00
HOJA ZA KRISTUSOM	\$0.75
LURŠKA MATI BOŽJA	\$0.30
KVIŠKU SRCA	\$1.00
KVIŠKU SRCA	\$0.50

Angleški molitveniki:

THE CATHOLIC GIRL'S GUIDE	od \$1.50 do \$5.00
MY PRAYER BOOK	\$1.50 do \$4.00
THE YOUNG MEN'S GUIDE	\$1.50 do \$3.50
THE NEW MISSAL for Every Day,	\$2.00 do \$6.00
THE POCKET MANUAL	50c do \$1.25
AVE MARIA	75c do \$1.75
KEO OF HEAVEN	75c do \$1.50
KEY OF HEAVEN, veliki tisk,	75c do \$1.50
THE CATHOLIC BIBLE	\$2.00 do \$1.50
THE COMMUNION PRAYER BOOK,	75c do \$1.50
THE CHILD'S PRAYER BOOK,	15c do 95c

imamo še razne druge molitvenike, kateri se dobijo v naši zalogi.

- Nadalje dobite iz naše zaloge vsakovrstne kipe v razni velikosti. Kip Srca Jezusovega, Srca Marijinega, sv. Terezike od Deteta Jezusa, Lurška Mati božja, sv. Ane, sv. Antona, sv. Jožefa itd. Ti kipi so po 12 inčev visoki, 18, 21 in 24 inčev.
- Imamo tudi rožnivnce različne vrste. Cena od 10c nadalje do \$5.00. V zalogi so tudi rožnivenci, sv. Jožfa, sv. Antona, se dem žalosti M. božje.
- Pri nas dobite tudi pripravo, kada r pride duhovik bolnika preveded. Cena od \$1.50 naprej.
- Lahko naročite pri nas tudi stenske križe vsake velikosti. Cena po velikosti in kakovosti.
- Ako potrebujete kropilnike za bla goslovljeno vodo, in razne male stenske podo-be ali svetinjice in podobno se obrnite na nas.
- Imamo tudi Karmelske škapolirje, tretjeredne škapolirje in pase, kakor tudi Priročnik ali Obrednik Tretjega reda, kateri je ravno pred kratkim izšel.

Ako rabite katero izmed gori navedenih stvari pišite na naslov:

"AVE MARIA" P. O. BOX 608, LEMONT, ILLINOIS.